

De Internationale Bloemententoonstelling te Heemstede. — De scheepsrampen bij Hoek van Holland. — De plaatsvervangende President van Duitsland. — Haarlem, de grijze bloemenstad. — De ontwikkelingsgeschiedenis der Automobiellndustrie. — Professor J. P. Wibaut.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 38 (12) 12DE JAARGANG
18 Maart 1925

A.W. Sijthoff's
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

BELGIË—HOLLAND 0—1

Op het Beerschot-Stadion te Antwerpen had Zondag l.l. de voetbalwedstrijd België—Holland plaats. Van dezen wedstrijd, die door de onzen met 1—0 gewonnen werd, geven wij op deze pagina een aantal uitstekend-geslaagde foto's. — Hierboven, links: het Belgische, rechts het Nederlandsche elftal.

Prins Leopold, de oudste zoon van Koning Albert, onderhoudt zich na afloop van den wedstrijd met de beide elftallen.

Van der Meulen (x), de hollandsche doelfverdediger, in actie

Een spannend moment voor het hollandsche doel.

De Belgische doelfverdediger Caudron redt op schitterende wijze.

LEVENDE HONINGTONNETJES

Alloos zijn de diervormen, die de natuur heeft geschapen in den loop van de duizenden eeuwen aardgeschiedenis. Gansche drommen soorten zijn gekomen en gegaan en lieten als stomme getuigen van hun voorbijgane glorie indrukken na in toen nog weeke gesteenten of werden zelf tot rotsige materie. Sauriers of reuzenhagedissen van tientallen meters lengte deden de aarde daveren onder den krachtigen tred van hun mokerpooten, monsteramphibiën, de voorvaderen van de tegenwoordige kikvorschen en salamanders, waren de tusschenvormen van waterdieren en de thans levende landdieren.

Een van de eerste stammen van dieren, die zijn ontstaan, waren de insecten — een groep van wezens, die waarschijnlijk tot in oeroude tijden, hoever we ook teruggaan, steeds zich zullen hebben onderscheiden van de andere schepselen door hun kleinheid, dien machtigen factor in den strijd om het bestaan, welke den bezitter in staat stelt, gebruik te maken van de talloze schuilhoeken, om aan zijn vervolgers te ontkomen.

Terwijl andere groepen van dieren te gronde zijn gegaan, of een aantal soorten door uitsterven hebben verloren, zijn de insecten, wellicht door den factor der kleinheid, geworden tot een macht in het tegenwoordig dierenrijk. Ontelbaar groot is het aantal hunner soorten, een kleine vierhonderd-duizend zijn er beschreven en het werkelijk aantal zal wel dubbel zoo groot zijn. De wereld is hun woning. Overal, waar leven mogelijk is, worden ze gevonden, ze bevolken de zeeën en de vastelanden, en zijn, behalve door hun geringe grootte, onuitroeibaar door hun fenomenale voortplanting, die het b.v. den sprinkhanen mogelijk maakt, den mensch te doen verbleeken als ze met hun miljoenen-zwermen diens velden bedreigen met vernietiging. Onder deze insectendrommen nu nemen de miëren een voorname plaats in, niet alleen door hun soortenaantal, dat de vijfduizend nabij komt, maar ook door het aantal der individuen, dat, zelfs in één enkel nest, ontstellend groot is.

In Zuid-Colorado, bij Manitou, ligt de tuin der Goden, een kleine vlakte van eenige kilometers lengte, een waar paradijs voor mieren. Het dal is begroeid met laag struikgewas, meest eikenhout, waartusschen hier en daar groepen wilde rozen hun bloemen koesteren in de zon. Lage heuvels onderbreken de opeenvolging der eikenboschjes, bulten van roode zandsteen, begroeid met gras en dwergceders. Die kleine heuvels dragen de nesten van de wonderlijke honingmieren, de Myrmecocysti Hortus Deorum.

De diertjes hebben met noeste vlijt door middel van hun sterke kaken een onderaardsch nest gegraven in de roode zandsteen, een doolhof van kamertjes, verbonden door nauwe gangen. De uitgegraven materie is opgehoopt rondom den nestingang, die er uitziet als een miniatuurkrater.

Overdag, als de zon de kleine vlakte drukt met haar zengende stralen, is geen van de talloze bewoners te zien: de honingmier is een avond- en nachtdier, hetgeen reeds te vermoeden was door de geelwitte kleur van haar huid.

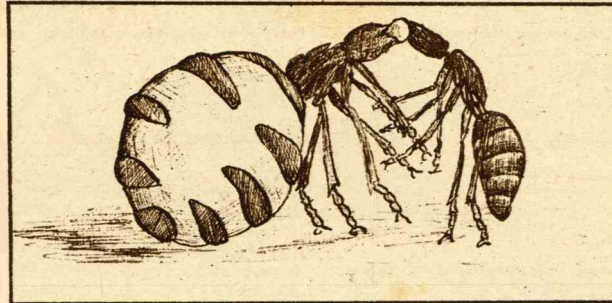
Als we, na hard werken, een gedeelte van het nest hebben blootgelegd, kunnen we constateeren, dat er vier soorten individuen in voorkomen. In de eerste plaats de arbeiders, of liever arbeidsters, die zeer verschillend van lengte zijn (5—10 m.m.). Dan de gevleugelde, kleine mannetjes. Ten derde de koningin, een volwassen wijfje, het dier, dat door het leggen van een massa eieren voor het voortbestaan van de kolonie zorgt. Een aantal koninginnen is door de werksters teruggehouden van de bruidsvlucht; ze worden gebruikt voor het verzorgen van eieren, larven en poppen.

Eindelijk echter nog een aantal individuen, die typisch zijn bij deze mierensoort — de honingvaatjes, die ten getale van twintig à dertig aan den zolder van groote nestkamers zijn opgehangen.

's Avonds, vooral tegen Juli, als de natte tijd ten einde loopt, daalt de nacht snel na korte schemering en dan komt er leven in de stille steden van dit wondere volkje. Groote drommen marcheeren zwijgend uit den kratervormigen nestingang en beklimmen in het vale licht der sterren het lage eikenhout, aan welks takken ontelbare gallen zich bevinden, woekeringen tengevolge van den steek van een galwesp. Deze gallen zweeten in den natten tijd, wanneer het larfje van de wesp er zich nog in bevindt, een zoete vloeistof uit. Dit is de buit, die de nachtelijke jagers begeeren: urenlang likken ze ijverig het vocht op en bergen het in hun zwellende buikjes. Tegen den morgen keeren ze huiswaarts, voeden de hongerige schildwachters, die den nestkrater bewaken, en duiken dan log in de diepten van hun labyrinth, om den volgenden nacht af te wachten. Als ze met hun „lading“ de dorstigen en hongerigen gelaafd hebben, geven ze de rest van hun voorraad af aan de speciale „honingflesschen“, werksters, wier krop, die tot in het achterlijf reikt, zoo kan opzwellen, dat de ringen van dat lichaamsdeel, die door vliezen verbonden zijn, ver van elkaar komen te liggen en het dier vier à vijf maal zoo dik wordt. Deze levende vaatjes nu klampen zich met de pooten vast aan de ruwe zandsteen zolders van de „wijnkelders“ en voeden in den drogen tijd, als de gallen geen honing meer uitzweeten, hun kameraden in het uitgestrekte nest.

Het spreekt vanzelf, dat iedere mier die honger of dorst heeft, zich naar den „wijnkelder“ moet begeven, daar de dikke honingvaatjes zich niet voldoende kunnen bewegen.

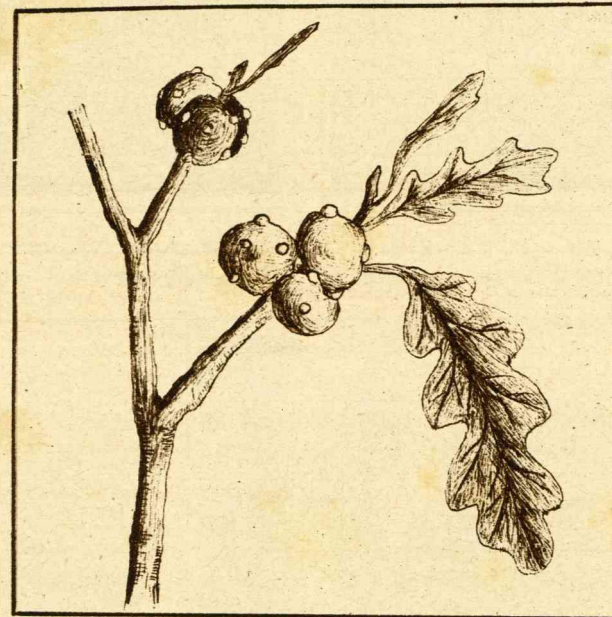
Bij een mierenvolk, dat eenige duizenden individuen sterk is, vinden we ongeveer vijfhonderd honingpotjes en dit groote aantal heeft de kolonie hard noodig om den drogen

Honingmier die een arbeidster voedt.

tijd door te komen. De inboorlingen beschouwen deze mieren als een bijzondere lekkernij en sparen geen moeite om de nesten uit te hakken.

Zij zuigen de lichamen der honingdieren leeg of bereiden uit het sap een alcoholischen drank.

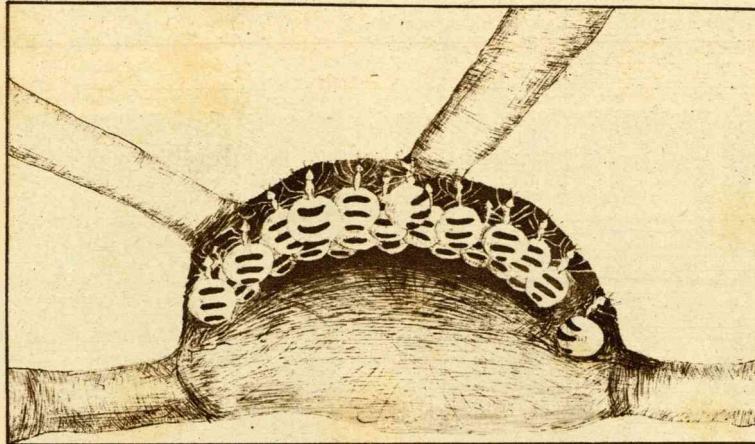
Takje met zweetende gallen.

DE AVONTUREN VAN LOT

Donderdagmiddag van drie tot vier had de hoogste klasse Nederlandsche taal.

De leeraar voor dat vak was een lange, bleke jongeman met kleurloze haren, fletse oogen en een langzame eentonige stem.

Meneer Duinkers was een speciale antipathie van Lot, wier levendig temperament en ondeugende spotlust haar

Doorsnede van een kamer met gevulde honingmieren.

steeds buitengewoon in den weg zaten gedurende de Nederlandsche taalles.

„Hij ziet er net uit of ie in de bleekpoeier gevallen is... en z'n stem lijkt wel 'n lekkende gootsteenkraan“, placht zij oneerbiedig te zeggen.

De koesterende warme zonnestralen van een Maartschen lentemorgen flonkerden speelsch door de hoge ramen...

Lot telde stofjes in de flikkerende lichtstrepen... wat 'n drukte... al dat beweëg... toch wel mooi... net

stofgoud eigenlijk... daar waar de zon nu niet scheen was natuurlijk even goed zoo'n dansende stofjesbeweging... dat zag je alleen maar niet... wat was er toch eigenlijk oneindig veel om je heen, waar je je niet eens bewust van was...

Zalig zat Lot te soezen.

Eentonig zeurde de stem van meneer Duinkers met telkens een flauwe poging tot stem-verheffing...

Net een paard dat de brug niet op kan... dacht Lot. Waar had de man 't over? ... o ja... Adama v. Scheltema, de dichter... stil... hij ging een vers voorlezen... Lot geeuwde...

In de klasse was het woelig... men fluisterde en gichelde... niemand had er z'n aandacht ten volle bij.

„Rumoer“... sprak meneer Duinkers plechtig. „Gut... stakker... hei-je d'r óók zoo'n last van?“ informeerde Lot halfslud.

De klasse proestte zachtjes.

Met z'n kleurloze, vlakke stem poogde meneer Duinkers de wonder-teere, aandoenlijke mooie woorden te reciteeren... Toen hij kwam aan de woorden: „...ze praten om maar leven te maken... En de wereld is zelf toch zoo stil“... onderstreepte hij deze als 't ware met een bedoeling. „Hij zeit wat...“ fluister-sprak de onverbeterlijke Lot. „Zei je iets L... Lowiese?“ vroeg meneer Duinkers, hevig met z'n bijziende oogen knipperend in de richting van Lot.

„Ikke...? Gut nee meneer... ik zei juist heelemaal niets...“ verzekerde Lot, ijverig terug knipperende met 'r oogen.

„Wij zullen nu overgaan... e... tot... e... het nader bespreken van dit gedicht...“ teemde meneer Duinkers, „ik... e... verzoek U... e... eenige notities te maken...“

Met woesten ijver begon Lot te schrijven.

Ziehier wat zij schreef:

Ik weet een fijne waarzegster, ga je mee om 4 uur? 't Kost maar twee kwartjes. Je doet 't hoor!

Een wel gemikt schot bracht het tot een propje gedraaide briefje op het schrift van Loes, de onafscheidelijke, die twee plaatsen schuin naar voren zat.

Loes peuterde het briefje dadelijk open...

Of ze nou nooit omkeek... een kei-hard gometje tegen 'r arm aangeschoten deed 'r verschrikt omzien... „Doe je 't?“ vroegen Lot's opgetrokken wenkbrauwen. Maar Loes schudde heftig van 'nee'.

Lot schreef een tweede missive: „jakkas wat 'n mispunt.“ Met een hoofdknik om de richting aan te duiden, gaf zij het aan haar buurvrouw.

„L... owie... se...“ klonk de langzame stem, „wat is dat voor een papiertje?“

„Wat bedoelt u, meneer?“ deed Lot onschuldig. Maar ontkennen kon niet meer baten: het buurmeisje, bang voor straf, had het schuldige papiertje weer op Lot's lessenaar gelegd. Al spelend frommelde zij het ineen... straks dacht-ie nog dat ze er hem mee bedoelde...!

„Geef hier... dat d-d-ding... d-d... dadelijk,“ stotterde meneer Duinkers driftig en deed een paar haastige stappen in Lot's richting.

Met een onnavolgbare handige beweging bracht Lot 'r hand langs 'r mond... en toonde haar leegte handen... „Ik... heb niets...“

„In je mond... hier met dat ding... vooruit... geef hier... s... s... sch... scháám jij j... j... je niet...“

Lot maakte wanhopige slik-bewegingen...

„D... d... doe uit je mond d-dat d-d-ding...“ brieschte meneer Duinkers voor haar staande.

Lot maakte een laatste benauwde beweging... ze zag vuurrood...

De klasse keek in spanning toe...

„Hè... hè...“ herademde Lot opgelucht en dan kwasi beleefd: „ik kan het U... e... tot mijn spijt niet meer laten zien...“

Meneer Duinkers zag bleek van woede...

Zoo'n nest... zoo'n kwaje meid... hij zou... „Jij blijft om 4 uur, begrepen?“ sprak hij boos.

„O nee... alsjeblieft niet... dat kan heelemaal niet... ik... e... ik moet ergens heen...“ weerstreefde Lot.

„Zoo... en waar moet jij dan wel heen?“ vroeg meneer Duinkers ironisch.

„Naar... naar de... wáárzegster...“ liet Lot zich ontvallen... ze wist zoo gauw niets anders.

De klasse brulde van 't lachen.

„Hou je on gepaste grappen alsjeblieft vóór je...“ beet meneer Duinkers haar toe.

Het was kwart voor vier...

De saai stem teemde weer verder...

Traag kropen de minuten...

Eindelijk de verlossende bel...

Lot was een van de eersten, die haastig opsprongen... „Blijf zitten... Lo... wiese...“ klonk het afgemeten.

„Lam mispunt...“ schold Lot inwendig.

Met veel rumoer liep de klasse leeg . . .
„Ik wacht buiten op je hoor!” riep Loes lief-hartelijk.
Eindelijk zat Lot alleen in het leege lokaal . . .
Gut, waar was Bleekpoeier nou . . . ? Hij was het zeker al
weer vergeten . . .

Stil vergenoegd pakte Lot haar boeltje bijeen en liep naar
de deur . . .

De deur was op slot . . .

Een gloeiend schaamterood steeg Lot naar 't hoofd.

Wat 'n gemeene streek . . . wat verbeeldde die vent zich
wel . . . om 'r op te sluiten . . . of ze 'n klein kind was . . .
Ze was zeventien notabene . . . Morgen zou ze 't aan den
„Dirrik” zeggen . . . en hij liet 'r zoo maar zitten . . .
gaf 'r niet eens wat te doen . . .

Landerig zat Lot om de beurt op alle banken . . . Buiten
sloeg de torenklok het kwartier . . .

Had ik m'n boeken maar hier . . . dan kon ik m'n werk
voor morgen maken . . . dacht Lot.

Half vijf sloeg de klok . . . doodstil was het in het groote
gebouw. Een zenuwachtige angst begon zich van Lot meester
te maken . . . Als Bleekpoeier eens naar huis gegaan was
en haar heelemaal vergeten had . . . stel je voor . . .
Het huilen stond haar nader dan het lachen.

Verveeld klom zij op de verhooging voor de klas en
wipte op den hoogen docentenstoel . . . gek zoo'n leege klas
. . . eigenlijk niets meer of minder dan een gewone kamer . . .

Zenuwachtig zat Lot op 'r zakdoek te bijten . . .

Ze had heelemaal niet gemerkt, dat meneer Duinkers
binnengekomen was en bij de deur naar haar stond te
kijken . . . Een scherpe sigarettengeur deed haar plots
het hoofd omwenden . . .

„Gut . . .” stamelde ze verward en had meteen het land
aan zichzelf. Ze had 't 'm nou es zoo lekker. flink willen
zeggen . . . en dat kon nou niet meer.

„Bleekpoeier” stond daar maar en sprak geen woord.

Lot keek schichtig naar hem . . . zoo zonder lorgnet was-
ie lang zoo leelijk niet en die sigaret stond 'm wel leuk . . .

Jammer dat het overigens zoo'n ouwe zanik was . . .
als-ie nou maar gauw opschoot . . .

Toen meneer Duinkers op Lot afkwam, was ze van 'r
hooge kruik opgestaan, maar met een handbeweging beduidde
hij haar te blijven zitten.

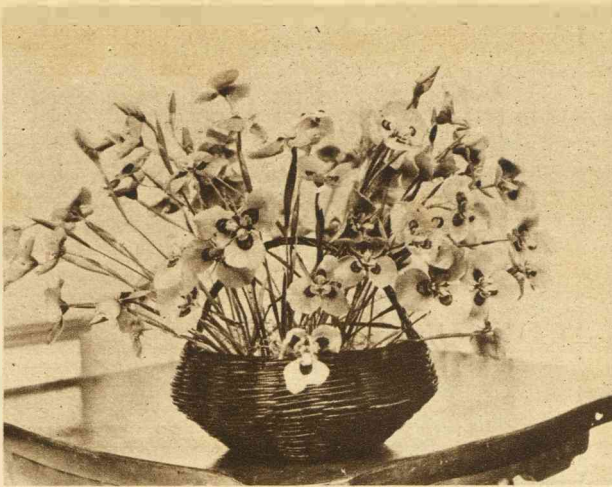
„Blijf gerust zitten hoor . . . het is heusch zoo'n pretje
niet om op dien stoel te moeten zitten,” sprak hij bitter.

Met z'n handen in z'n zakken zette hij zich op de lessenaar
naast de verhooging.

„Lot . . .” sprak hij zakelijk — en er was nu niets temends
in z'n stem vond Lot, „zou je tien minuten naar me kunnen
luisteren zonder me in de rede te vallen?”

„Jawel . . .” zei Lot laconiek.

Hij scheen ook nog als 'n gewoon mensch te kunnen praten,
vond ze.

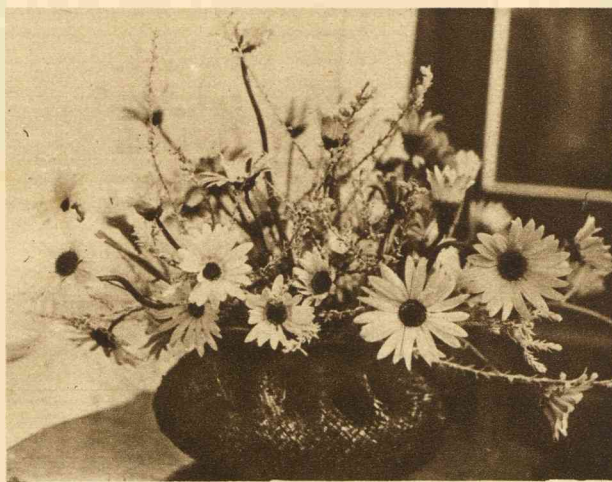

Pauwenogjes (*Moraea Pavonia*).

AFRIKAANSCH BLOEMEN.

De Flora in Zuid-Afrika is buitengewoon rijk, er groeien daar
planten in de vrije natuur, die nergens anders in de wereld
voorkomen.

Jaarlijks worden in verschillende plaatsen tentoonstellingen
van uitsluitend wilde bloemen gehouden en zoo kieken wij op
de expositie te Tulbagh de Pauwenogjes (*Moraea Pavonia*) en
gloeiend oranje gekleurde Margrieten (*Dimorphoteca aurantiaca*).
De rangschikking is te loven, al waren de „Pauwenogjes”
tusschen wat groen beter uitgekomen. (Foto's Budde).

Margrieten (*Dimorphoteca aurantiaca*).

Omzichtig haakte hij het dikke gouden horloge van z'n
dubbelen ketting en legde het vóór Lot neer.

Jan Duinkers wist, dat hij hoog spel speelde . . . Hij wist
Lot z'n meest begaafde leerlinge en tevens de belhamel van
de heele vijfde klasse . . .

Hij wist, dat, als dit onderhoud niet met een volkomen
overwinning van zijn kant eindigde, hij voorgoed zijn pres-
tige zou verloren hebben in deze klas . . .

Zijn eentonige stem vertelde en het simpele relaas kreeg
iets innig droefgeestigs zooals hij het onopgesmukt weergaf . . .

Hij vertelde van zijn jeugd . . . op het groote buitengoed
in den Achterhoek . . . van z'n studentenjaren . . . z'n plot-
seling afgebroken studie om financieele redenen . . . Met 'n
enkel woord roerde hij zijn zwakke gezondheid aan . . .
„Ik moet les geven om verder te kunnen studeeren . . .” sprak
hij. Strak keek Lot naar het horloge dat voor haar lag en
waarvan zij de wijzerplaat door een mist van tranen ondui-
delijk zag . . .

Maar de tien minuten waren nog niet om . . .

„Lot . . . waarom ben je mijn vijand? . . .” klonk het.
„We kunnen niet allemaal knap en geestig en vroolijk zijn
. . . De saaien en de leelijken zooals ik, moeten toch ook
door de wereld . . . heb je nooit eens bedacht hoe onrecht-
vaardig en hardvochtig je eigenlijk bent?”

Een groote traan drupte langs Lot's neus . . . ze zag opeens
„Bleekpoeier” in een aureool van zielige miskenning . . .
hij was rijk geweest . . . niet maar zoo'n gewone school-
frik . . . Hij was student geweest . . . wat lam om dan zóó
je broodje te moeten verdienen . . . Wat was zij, Lot, een
naar spook geweest met al 'r flauwe plagerijen . . .

Spontaan stak zij hem haar hand toe . . .

„Het . . . het . . . spijt me zoo voor U . . .” sprak ze
zacht, „ik zal . . . ik zal heusch . . . nooit meer zoo flauw
doen . . .”

En Lot hield woord.

Van dien dag af werd zij de meest toegewijde oplettende
leerlinge van meneer Duinkers . . .

Toen Jan Duinkers 's avonds op zijn kale kamer zat met
zijn dictaatcahiers voor zich, zwierven zijn gedachten ver
weg . . . zijn oogen zagen een warm betrand gezichtje in
een aureool van gouden krullen . . .

En op den achtergrond van zijn denken doemde de omge-
ving van zijn eerste jeugdijaren: de drukke winkel in een
der buitenwijken van de hoofdstad . . . de doordringende
geur van de kruidenierswaren . . . en het rommelige kleine
opkamtje met de altijd vechtende broertjes en zusjes . . .

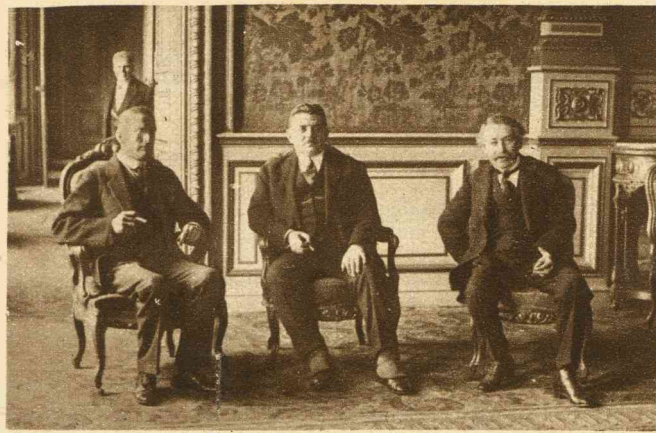
Hij zag zichzelf weer: „de burgerjongen met aanleg” . . .

Een bitter glimlachje speelde om zijn mond: hij had geen
spijt van zijn leugen.

AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Tafereeltje in een boerenherberg. — Naar de schilderij van A. v. Ostade (1610—1685).

Chamberlain te Parijs.

Alvorens naar Genève te gaan, had Chamberlain te Parijs een bespreking met Herriot over het door Duitsland aangeboden garantie-pact. — V.l.n.r.: Chamberlain, Herriot en Briand.

Een droeve plechtigheid.

De vorige week had te Amsterdam de begrafenis plaats van een vader en zijn vijf kinderen, die door kolendamp-verstikking in een woonschuit om het leven zijn gekomen. Naar men zich herinnert is alleen de vrouw van de uit zeven personen bestaande familie in het leven gebleven.

EPIDEMIE.

Iedereen heeft het te pakken,
Elk wordt er door aangetast,
Oud en jong heeft danig van de
„Kruiswoordraadselitus” last.
Dat men voor geen een patiënt nog
Onverwijld den dokter riep,
Komt doordat geen kruid wast tegen
De Amerikaansche griep.

De verschijnselen zijn: peinzen,
En een urenlang gestaar.
Eén ding is nog maar gelukkig,
Want er dreigt heel geen gevaar.
Als de crisis dan voorbij is,
Kikker je finaal weer op,
En je krijgt een aardig prijsje,
Oftewel je krijgt een strop.

Laatst was 'k ook aan 't prakkizeeren,
Ik zocht zeer verwoed den naam
Van een ding, dat een Japansche
Vaak laat prijken voor haar raam.
Eindelijk gaf ik den moed op,
En 'k bezwoer bij kris en kras
Dat het langbeinsde kruiswoord
Voor mij eer een woordkruis was.

Ook mevrouw Van Goedbloed—Tongriem
Piekert naarstig dag aan dag,
En haar man, de heer Van Goedbloed,
Ziet dat met een stillen lach.
Want de ongekende stilte
In z'n woning doet hem goed,
Sinds zij uren zit te denken
En naar woorden zoeken moet.

J. Cats Jr.

De Chocoladefabrieken der firma Groottes te Westzaan door brand vernield.

Boven: Een foto, genomen in het nog smeulende gebouw.
Beneden: Intérieur van de bakkerij waar dozen bonbons en chocoladerepen een prooi der vlammen werden.

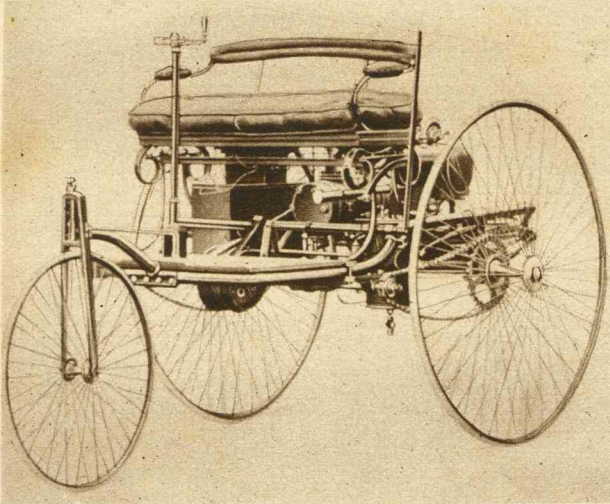

De Ontwikkelingsgeschiedenis van de Automobiellndustrie.

1.

Laten wij het volmondig bekennen: wij zijn enthousiaste bewonderaars van hetgeen de automobiellndustrie ons in de veertig jaren van haar bestaan heeft gebracht. Maar het is een gezond enthousiasme dat, gelukkig, den objectieven kijk op de dingen niet belemmert. Wij zullen de schaduwplekken, die ook af en toe op het zonnige levenspad van deze industrie zijn gevallen, niet uit den weg loopen.

De kinderziekten-periode heeft deze nijverheid flink doorgesukkeld. Zij aanschouwde het levenslicht onstreeks 1885, haar wieg stond in de Dauphiné, haar vader was de thans vergeten Belmont, wiens vaderschap reeds in haar eerste levensjaren door een aantal mededingers van verschillende nationaliteit werd betwist. Het waren in de eerste plaats de Duitschers Gottlieb Daimler en Carl Benz, die er te zelfder tijd aanspraak op maakten.

De historische wagen waarmede Carl Benz zijn eerste tochten ondernam en die heden tot de interessantste bezienwaardigheden van het Deutsches Museum te München behoort.

Maar laten we ons niet langer bezighouden met de vraag, wien de eer toekomt, de eerste benzine-automobil te hebben ontworpen en geconstrueerd. Het doet ten slotte weinig ter zake. Interessanter is het na te gaan hoe de industrie van deze verheikelijke, waartoe nu de eerste stoot was gegeven, zich heeft ontwikkeld.

Als wij de weinige gegevens, die er van de eerste jaren zijn overgebleven, nasnuffelen, valt ons, naast de zeer gebrekkige constructie van de pioniersmodellen, het eerst op het feit, dat men in Amerika er nog niet aan dacht benzine-auto's te bouwen, toen er in Europa reeds een — zij het gering — aantal fabrieken het bedrijf hadden ter hand genomen.

Wel werden ongeveer te zelfder tijd in Amerika enkele electromobielen vervaardigd, waarvan die van William Morrison de eerste deugdelijke bleek, maar eerst 12 jaar na Belmont, Daimler en Benz bouwde Alexander Winton te Cleveland (Ohio) de eerste Amerikaansche automobiell met explosie- of verbrandingsmotor. Ook hem wordt de eer, de eerste Amerikaansche automobiellbouwer te zijn geweest betwist, o.a. door Ellwood Haynes. De nakomelingen van Winton boorden het beter dan die van Haynes, want terwijl de Haynes-fabrieken juist onlangs gefailleerd zijn, verkeerden die van Winton in volkomen welstand. Wij hopen u in een volgende causerie in dit blad te vertellen, welke de vruchten zijn geweest die de pioniers of hun directe nakomelingen later hebben kunnen plukken.

De achterstand was in de Vereenigde Staten spoedig ingehaald; het heeft slechts een betrekkelijk gering aantal jaren geduurd of de gewikste Yankees waren de Europeesche industrie geheel en al bij.

Wij willen u niet met cijfers vervelen; het zou anders een kleine moeite zijn aan de hand van statistieken te constateeren, hoe de import van wagens uit Europa in de V. S. na 1903 reeds met rassche

schreden achteruitliep. Op dit oogenblik is deze invoer bijna van geen betekenis meer. Men zou allicht geneigd zijn tot de veronderstelling te komen, dat de heffing van zware beschermende rechten voor de eigen industrie daarvan de voornaamste oorzaak is geweest. Dit is echter geenszins het geval. Natuurlijk is, gegeven de Amerikaansche douane-politiek, het invoerrecht tamelijk hoog, maar de eigenlijke grond tot de steeds toenemende daling van het gebruik van Europeesche automerken in de groote Republiek aan de overzij moet in hoofdzaak worden gezocht in de omstandigheid, dat de Amerikanen de autofabricatie bijna van stonde af aan hebben ter hand genomen met een echten Yankee-durf, die pas de allerlaatste jaren in Europa navolging heeft kunnen vinden.

De Amerikaansche autofabrieken zijn bijna zonder onderscheid onmiddellijk begonnen met de vervaardiging in groote serie, de in deze industrie gebruikelijke, ietwat euphemistische naam voor massa-fabricage.

Men heeft aan de overzijde van den Oceaan spoedig begrepen dat er een handig gebruik diende te worden gemaakt van de enorme populariteit, die de benzine-automobil sedert haar verschijnen in het Westelijk Halfrond te beurt viel. Het pleit ten zeerste voor het schrandere inzicht, dat de Yankees ook weder in dit bedrijf aan den dag hebben gelegd, dat zij van het eerste oogenblik af hebben beseft, dat het juist de auto's en motorrijwielen zijn die daar hun diensten kunnen bewijzen, waar zoowel stoom- als havermotor, rijktuig en spoorrein dus, tekort schieten. De Amerikanen hebben terecht in de automotorische voortbeweging een uitkomst gezien, vooral voor hun uitgestrekte gebieden ver van de centra. Zij gaven daarvan eveneens reeds blijk in de eerste jaren van de ontwikkeling van deze industrie, door het gebruik van automobielen, enz., te bevorderen met het aanleggen van dure maar goede wegen. Zij kijken niet op een dollar meer of minder.

De Cost gaet voor de Baet uit.

De Amerikanen kennen dit spreekwoord niet. Maar de toepassing des te beter. En indien ooit de producten van een industrie hebben bewezen dat deze Oud-Hollandsche spreuk waarheid bevat, zijn het wel de automobielen. Waar zij kwamen was het veni vidi vici. Een paard is een nuttig dier, dat zal niemand tegenspreken. La plus belle conquête de l'homme heeft het mensdom gedurende vele eeuwen onschatbare diensten bewezen. Maar waar het meerdere komt moet het mindere wijken. Zoo is het langzamerhand ook gegaan in den strijd om het bestaan, die de benzine-auto's in de eerste veertig levensjaren hebben moeten voeren. En wij mogen het ons niet verheelen, de auto voert nog steeds een zwaren strijd tegen groote machten.

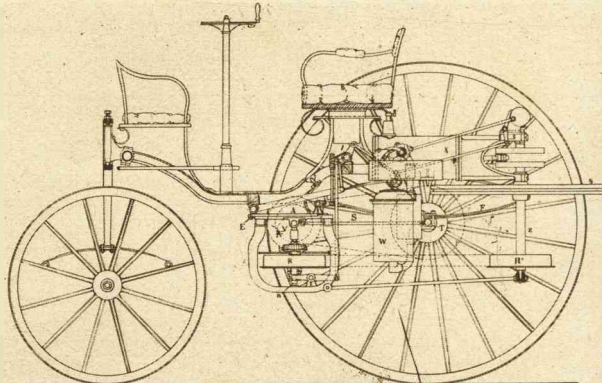
Immers, reeds is weer een nieuwe mededinger in het strijdperk getreden. Het zijn de vliegmachines, die thans alle allures gaan aannemen, op den duur het gebied van de auto's te verkleinen. Wel is er voorloopig nog geen direct ernstig gevaar, maar op den duur ... wie kan het zeggen?

Hoeveel zullen er geweest zijn die in het begin van de twintigste eeuw, bij het uitkomen van de eerste automobielen en motorrijwielen, hadden durven voorspellen dat de ongelukkige machines van toen zich nog eens zouden ontpoppen als een integreerende factor bij het oplossen van het verkeersvraagstuk! Hoe weinigen, om dichter bij de waarheid te komen, waren er in die dagen, die hadden durven vermoeden dat nog geen kwart eeuw later diezelfde machines op de wegen zouden overheerschen en zich zelfs als ernstige concurrenten van de toen in hoog aanzien staande spoorreinen zouden opwerpen?

Werden in Amerika de eerste automobielen met vreugde begroet, in ons Oude Werelddeel was dit over het algemeen niet het geval. Wel het allerminst in Nederland. Wij Hollanders — vaak ten onrechte conservatief genoemd —, toonden ons tegenover de „helsche machines”, zooals de eerste automobielen in den volksmond heetten, maar zeer weinig enthousiast. Wel waagde het een enkeling, zich een auto aan te schaffen, en hebben eenige landgenooten pogingen ondernomen om zelf dergelijke wagens te vervaardigen, maar over het algemeen, laten wij het bekennen, stonden wij zelfs ietwat vijandig tegenover „die rare dingen”, die toch nooit onze goede Hollandsche paarden en onze beurtvaarders zouden kunnen vervangen. Werden de eerste automobielen met bovengenoemde scheldnaam vereerd, de eerste motorrijwielen werden onder de kwalificaties „stoomfiets” en zelfs „stoomvink” niet minder smalend begroet. Nu kunnen wij het ons wel eenigszins indenken dat men dergelijke spot- en scheldnamen voor de eerste producten van de industrie bezigde. De eerste automobielen immers waren verre van fraai. Althans naar het uiterlijk. Het zou te veel ruimte vergen alle modellen hier af te beelden die in die eerste jaren door de pionierende fabrikanten werden „gelanceerd”.

Het is trouwens onnoodig. Als we de foto's van de eerste producten van Benz uit Mannheim beschouwen, krijgen we al een aardigen kijk op hetgeen in den beginne gepresteerd werd. Niet de motoren, die waren zoo dwaas nog niet; integendeel. Zij waren toen reeds voorzien van gemakken die men heden ten dage, zij het meer perfectionneerd, nog pleegt te gebruiken. Bezien wij b.v. de teekening, dan merken we op dat Carl Benz toen reeds begreep dat er met ketting-overbrenging veel te bereiken was. Bovendien heeft hij ook al ingezien dat een auto, die een vrij zwaar eigen gewicht heeft, niet van hout mag worden gebouwd. In tegenstelling met Belmont construeerde hij daarom een chassis van ijzeren gaspijpen. Ook die bleken echter spoedig niet bestand te zijn tegen het schokken en stooten op den weg.

Over vier vielen dacht men in de allereerste periode nog niet. Hoe zou men die moeten besturen? Het stuurrad kende men zelfs nog niet en men maakte daarom eenvoudig één voorwiel (zie de foto), dat door middel van een handgreep „van den bok af” werd gecommandeerd. Deze handgreep was aan een stang bevestigd, die op de as van het voorwiel uitlep. Van lucht- of waterkoeling hadden noch Benz noch Daimler noch Belmont gehoord. De eenvoudige verdamping moest oververhitting van den motor voorkomen. Als rem bezigde men een riem, loopende over een tweetal schijven, waarvan de eene, de z.g. vaste schijf, indien zij door den riem werd gegrepen, het gevaarte tot stilstand moest brengen. Daarentegen begreep Benz wel, een versnelling en een vrijloop noodig te hebben en het mocht hem reeds in de eerste dagen gelukken iets dergelijks te ontwerpen. Volgens onze meening moeten

Schem'a van den driewieligen Benz-wagen.

wij hem in ieder geval de eer gunnen den eersten wagen te hebben in de wereld gebracht, welke voorzien was van vindingen, die later, geperfectionneerd, gehandhaafd zouden blijven. Bij een beschouwing van het afgebeelde karretje dat in het „Deutsches Museum” te München wordt bewaard, krijgt men den stelligen indruk dat Carl Benz een wel wijde visie moet hebben gehad.

Het aanbrengen van de zitplaatsen verschaft den constructeurs in de eerste jaren zeer groote moeilijkheden. Men dacht nog te veel aan de door paarden getrokken voertuigen. Het heeft lang geduurd eer men zich daarvan heeft kunnen vrijmaken. Maar te langen leste is men ook over die moeilijkheden heen gekomen. En zoo hebben wij nu in onze moderne automobielen alle comfort dat men zich zou kunnen wenschen. De verbetering van de veering heeft daartoe veel bijgedragen. Men kreeg de beschikking over meercylindrige motoren, van grootere sterkte (Benz' eerste motor was $\frac{3}{4}$ P.K. sterk), het eigen gewicht werd tot een minimum teruggebracht door gebruikmaking van lichtere materialen waar die toelaatbaar waren, en zoo werden de producten van deze industrie, naarmate zij ouder werd, steeds meer vervolmaakt.

Maar geheel volmaakt is niets. Wij hopen dat onze tegenwoordige constructeurs dit wel zullen willen beseffen. Zij kunnen daardoor een groot gevaar voorkomen. Teveel goeds aan één stuk werk zal nimmer voldoen. Laten zij dat bedenken en er niet naar streven méer te brengen dan zelfs de meest verwerende gebruiker zou kunnen eischen.

Onze baby van voorheen is nu met eere veertig jaar geworden. Hierboven zeiden wij dat zij de kinderziekten goed heeft doorgesukkeld. Thans is het aantal van haar aanbidders geleerd.

Aan hen de taak, ervoor te waken dat zij ook „den gevaarlijken leeftijd” goed te boven komt.

(Wordt vervolgd.)

Mis jour.

UIT HET VOLLE LEVEN

V.l.n.r.: Henriette de Bourbon (Bebé Daniëls); Lodewijk XV (Lowell Sherman); Madame de Pompadour (Paulette Duval).

MONSIEUR BEUCAIRE

Het is een Paramount-film, die Vrijdag 13 Maart bij Tuschinski voor het eerst ging. Het spel geschiedt ten tijde van Lodewijk XV, den zwakken Koning van Frankrijk en alle praal en pracht van een koninklijke omgeving komt in deze film tot uiting. Alleen voor de kostuums, die bij Paquin te Parijs zijn gemaakt, is een miljoen francs besteed. De tekst tusschen de film-gedeelten, die soms zoo hinderlijk kan zijn, was hier zeer geestig vervaardigd door den heer Weening.

De inhoud: De Koning verveelt zich en madame de Pompadour, de favoriete. Slechts één man zou afleiding kunnen bezorgen: de Duc de Chartres (Rudolph Valentino). Juist was Henriette de Bourbon, de jonge prinses, van de kloosterschool gekomen en zij is de eenige, die den Duc, den charmeur, niet adoreert, hetgeen hem prikkelt. Hij flirt dus met andere vrouwen en het is vooral de favoriete des Konings, die hij bovenal bekoort. Lodewijk wil, dat

de prinses en de Duc met elkaar zullen trouwen, maar zij, die verachting heeft voor madame de Pompadour en ook den Duc minacht, omdat hij onder haar invloed staat, weigert. Intusschen: de Koning beveelt! De Duc de Chartres leidt Henriette in het paleis der favoriete. Henriette trekt haar neus op. Deze beleediging moet gewroken worden, en, daar de Duc bovendien thans het bevel des Konings braveert, zal hij geboeid en gearresteerd worden. Maar een Duc de Chartres laat zich slechts boeien door schoone vrouwen-oogen. Hij vlucht. Te voren had Henriette, die hem zou kunnen liefhebben, als hij een minder slappe man ware geweest, hem toch gekust.

Wij zien nu den Duc in Engeland en wel... als barbier onder den naam van M. Beaucaire, den barbier van den Franschen gezant „papa” de Mirepoix, die hem niet verraden zal, al zou die protectie hem desnoods zijn kop kunnen kosten. Hij ondervindt vele galante avonturen en raakt verliefd op lady Mary Carlisle, die hem telkens een roode roos, symbool van vurige liefde, schenkt. Intusschen, als

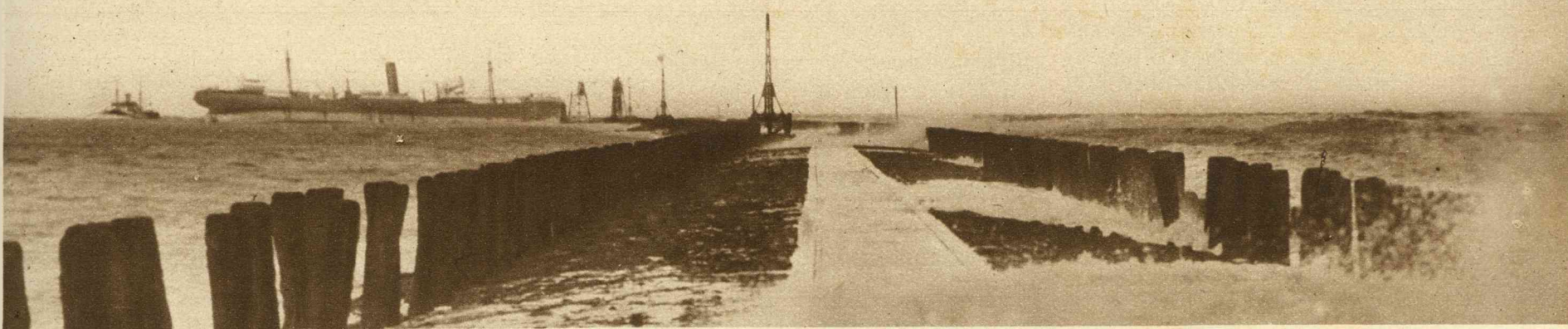
Links: de Duc de Chartres als Monsieur Beaucaire (Rudolph Valentino); rechts: de fransche gezant (Duc de Mirepoix).

haar wordt geopenbaard, dat hij slechts barbier is, wordt hij door haar versmaad. Beaucaire is zeer teleurgesteld, daar hij gehoopt had, dat zij hem om zijns zelfs wil en niet om een schoonen titel, liefhad. Juist komt er een bode uit Frankrijk — zijn schuilplaats was ontdekt — met de mededeeling, dat hij maar terug moet komen, omdat men zich aan het hof zonder hem te veel verveelde. Hij en Henriette voelen nu, dat zij niet buiten elkander kunnen.

De sfeer, die om deze film waarde, was vervuld van de charme en mondaniteit, die het gegeven eischt. En daar „stijl” het criterium is voor eene goede of slechte opvoering (ook waar het tooneel betreft), kan ons oordeel over M. Beaucaire, waarin ook bovendien goed werd gespeeld, zeer gunstig zijn.

Als blijk van belangstelling, welke de Fransche regeering voor deze opname had, stond zij in bruikleen alle voorwerpen af: waaiers, wandelstokken etc., die uit den tijd van Lodewijk XV in haar bezit waren.

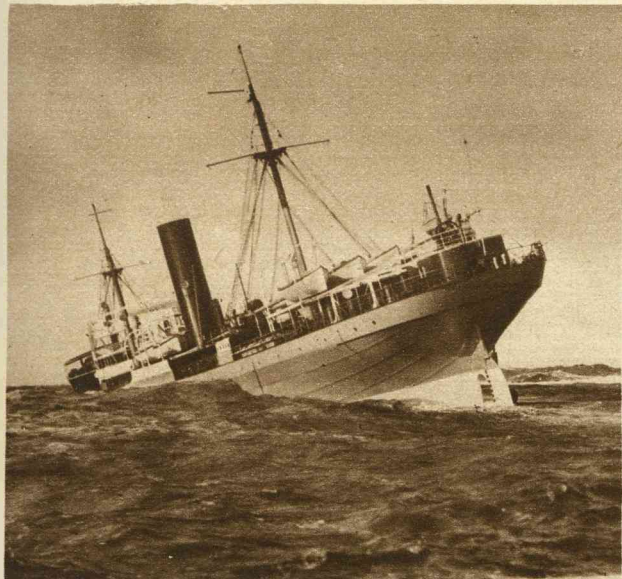
Edmond Visser.

De scheepsrampen bij Hoek van Holland.

Zondagavond 8 Maart liep het 7000 ton groote s.s. „Soerakarta”, een vrachtboot van den Rotterdamschen Lloyd, tijdens hevige sneeuw- en hagelbuien op het Noorderhoofd te Hoek van Holland. De sleepboot „De Schelde”, die ondanks de zeer woelige zee en sterke branding onmiddellijk ter assistentie uitvoer, kreeg de tros, waarmede men de „Soerakarta” wilde vlot sleepen, in de schroef en strandde zelf nabij den Zuiderdam. Van de vijftien opvarenden der

„Schelde” konden er slechts zeven den volgende morgen gered worden, zoodat acht zeelieden dien nacht het leven verloren. De bemanning der „Soerakarta”, die in ’t eerst weigerde van boord te gaan, is er ten slotte toch door sleepbooten afgehaald, nadat gebleken was, dat het schip niet meer te houden was. — Hierboven een foto, waarop men de „Soerakarta” (x) duidelijk ziet liggen.

De scheepsrampen bij Hoek van Holland.

Links: een foto van de wrak-geslagen „Soerakarta”, nadat zij door de bemanning verlaten was. Midden: De geredde kapitein van „De Schelde”, de heer B. C. Weltevrede uit Maassluis, verlaat met zijn vrouw het gebouw van het Loodswezen, waar de geredden van „De Schelde” liefderijk werden verzorgd. Kapitein Weltevrede heeft met zijn mannen den nacht van Zondag op Maandag in het want van de sleepboot doorgebracht. Van hen die hun reddingspogingen

met den dood bekopen moesten, zijn er dan ook enkelen van de kou gestorven, terwijl de anderen door de golven weggeslagen zijn en er één krankzinnig geworden is. Rechts: De officieren van de „Soerakarta”, die het schip verlieten nadat de kapitein zijn knieschijf had gebroken en van boord gehaald was, worden met de „President Van Heel” te Hoek van Holland aan land gebracht.

DE GELUKKIGE VONDST

oodra Dick de deur van het privé-kantoor achter het meisje had dicht getrokken, zette hij zich voor zijn lessenaar, legde zijn kin in zijn hand en dacht na. Hij had nog geen minuut zoo gezeten, toen hij snel overeind sprong en met de handen in zijn zakken door het kantoor begon te loopen. „Ik moet het vanmiddag maar zeggen,” mompelde hij in zichzelf. „Het geeft niets of ik het telkens al uitstel.” Hij keek naar de deur. „Wat blijft ze lang vandaag,” zette hij toen zijn alleenspraak weer halfluid voort. „Wat zou ze eigenlijk elke maand met mijnheer Strak te behandelen hebben? — Ik wou dat ze een beetje voortmaakte!”

Op dit oogenblik werd de deur van het privé-kantoor geopend en het slanke, blonde meisje met de hemelsblauwe oogen kwam het vertrek weer in waar Dick heen en weer liep. „Ik zou u graag even willen spreken,” zei hij zachtjes, terwijl hij haar naar den uitgang leidde.

Er kwam een eenigszins verlegen uitdrukking op het gelaat van het meisje, maar zij herstelde zich spoedig en volgde den jongen man naar den overloop bij de trap, waar zij onopgemerkt even konden praten.

„Dora,” begon hij, toen zij hem met een vragend gezichtje aanzag, „die laatste veertien dagen zijn de ellendigste geweest die ik ooit heb meegemaakt, en ik voel, dat ik het zóó niet langer volhoud. . . . Ik moet weten hoe of wat. . . .”

Hij wachtte even, maar Dora bleef zwijgen. Een lichte blos kleurde haar wangen; zij sloeg haar oogen neer en staarde voor zich op den grond. . . .

Toen ging hij weer voort: „Wij hebben elkaar vaak ontmoet en dikwijls gezellige uurtjes samen gehad. Maar toen zei je opeens, dat het uit moest wezen, en weigerde je meer met me te gaan.”

„Ja,” zei het meisje, „ik vond het het beste. . . .”

„Maar waarom Dora? Ik heb nimmer beseft welk 'n groote plaats jij in mijn leven innam. . . . Maar nu weet ik het wel! En waarom wil je me nu niet meer ontmoeten? Geef je dan niets om mij?”

Een oogenblik zweeg ze. Toen zei ze eindelijk: „Dát is het niet!”

„Maar waarom is het dan?” Zijn hand zocht en vond de hare. „Je weet toch, dat ik van je houd, Dora, veel, héél veel?”

Langzaam sloeg zij haar oogen op en keek hem aan. „Ik kan heusch niet voortgaan je te ontmoeten, Dick,” zei ze, en haar stem klonk bijna toonloos. „Het zou niet goed zijn. Maar we kunnen vrienden blijven. Ik kom hier, zooals je weet, iedere maand, en we zullen elkaar dan telkens een poosje zien en spreken.”

„Maar dat is niet genoeg,” riep de jonge man hartstochtelijk uit. „Ik moet je iederen dag zien. Ik wil je in mijn armen nemen en ik wil je mogen kussen.” Zijn stem daalde en werd week. „Ja, Dora, ik wil je voor mij alleen hebben, ik wil van je mogen houden en voor je zorgen.” Hij greep haar hand weer, maar zij maakte ze los.

„Dat moet je niet zeggen, Dick,” zei ze, en haar stem klonk bijna smee-kend. „Ik. . . ik kan je heusch niet meer ontmoeten. Ik had nooit met je mogen meegaan. Ik heber nuspijt van.”

Er blonken tranen in haar oogen. Zij wilde nog iets zeggen, maar het was, alsof er iets in haar keel zat, en ze kon geen woord uitbrengen. Boven hun hoofd liep iemand, en zij draaide zich om teneinde weg te gaan.

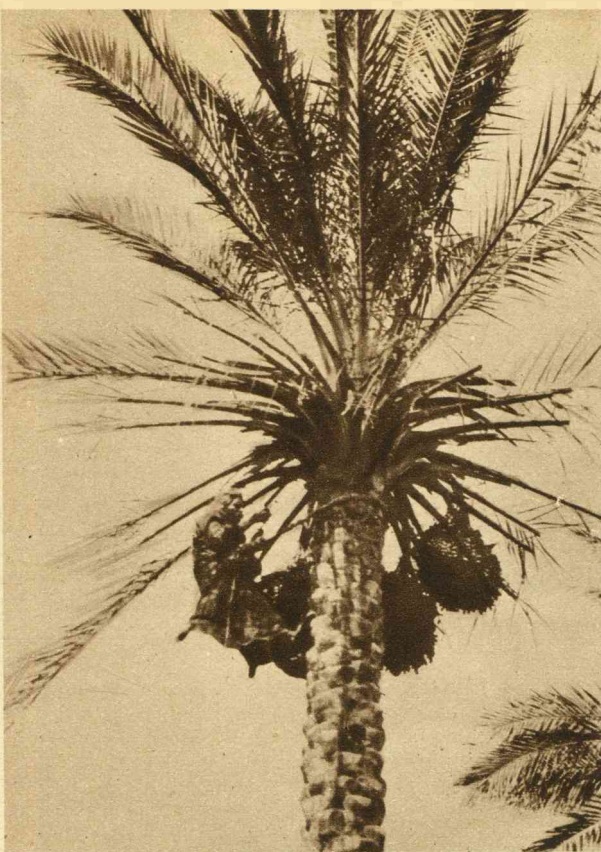
„Is dit heusch je laatste woord?” vroeg hij.

Zij knikte. „Het spijt me werkelijk erg. Maar vraag me niet meer, Dick.” En zonder meer een woord te zeggen draaide zij zich om en ging heen.

Een oogenblik bleef hij haar nakijken. Toen, met een gezicht waarop een mengeling van spijt en teleurstelling te lezen was, ging hij zijn kantoor weer binnen.

Om zijn verdriet een beetje te vergeten, begon hij ijverig aan een onaan-genaam karweitje, dat hij reeds 'n paar dagen had uitgesteld. Zijn patroon had decorispendentienoodig, die tusschen hem en een cliënt enkele jaren geleden gevoerd was. Het was lang geen prettig werkje om in de oude, stoffige mappen, die in een kamertje naast het kantoor waren opgeborgen, te zoeken. Ze waren in geen jaren voor den dag gehaald geworden, en hier en daar zat zelfs spinrag langs de open kanten van de ordners. Enkele waren niet eens geda-teerd, zoodat Dick iedere map moest openmaken om te zien of er soms de brieven inzaten die hij zocht. Ongeveer een half uur zal hij bezig zijn geweest, toen hij plotseling een verras-sende ontdekking deed: bij het terugslaan van een stapeltje correspondentie zag hij ineens een aantal bankbiljetten liggen. Zij zaten eveneens dik onder het stof, en de paper-binder, die hen bijeenhield, was geroest.

„Wat een vondst!” riep hij uit. „Die moeten hier al jaren liggen.” Ze tellend, ontdekte hij, dat ze bij elkaar een bedrag van veertien duizend gulden vertegenwoordigden. Snel dacht hij na. . . . een kleur van opwinding verfdde zijn kaken.

Uit Egypte.

Een Egyptenaar bij den oogst van dadels.

Toen borg hij ze in zijn portefeuille: ze hadden hier geruimen tijd gelegen, en als hij zijn patroon van de vondst mededeeling deed, zou die de biljetten natuurlijk als zijn eigendom beschouwen, of ze het waren ja of neen. Waarom zou hij, Dick, dus niet het geld houden? Er scheen geen enkel gevaar voor ontdekking te zijn. . . .

Dien avond nam Dick de bankbiljetten mee naar huis. Maar reeds spoedig begon hij zich minder op zijn gemak te gevoelen. Nu zijn opwinding was verdwenen, liet zijn eer-gevoel zich weer gelden. . . .

Den volgenden morgen overhandigde hij de biljetten aan zijn patroon en vertelde hem, waar hij ze gevonden had. Mijnheer Strak was een en al verbazing.

„Het is in orde,” zei hij tegen Dick. „Het geld is natuurlijk van mij. Ik miste het reeds geruimen tijd, een jaar of vijf geleden, vóór dat jij hier kwam.” En hij wees Dick in de boeken van dien tijd aan, dat er een post van dit bedrag als „vermist” geboekt was.

„En hij heeft mij niet eens wat voor mijn eerlijkheid gegeven,” mompelde Dick, toen hij weer in zijn eigen kantoor terug was. „Natuurlijk, het is zijn geld, maar als ik het hem niet had gegeven, zou hij er misschien nooit meer aan gedacht hebben.”

Den geheelen overigen dag was hij in een ellendige stem-

Uit Egypte.

Een typisch egyptisch landschap met Pyramiden op den achtergrond. Op den voorgrond dadelpalmen.

ming, want het gevoel zijn plicht gedaan te hebben, was wel-dra verdwenen, en hij kon nu aan niets anders meer denken dan aan Dora en hoe onbereikbaar ze voor hem was.

Den volgenden morgen ondergingen zijn gevoelens weer een verandering. Hij kreeg namelijk een briefje van Dora, en las:

„Beste Dick, Ik weet dat ik gisteren niet aardig was tegen je, maar wat ik zei, was heusch voor ons bestwil. Je moet namelijk weten, dat moeder, om een reden die ik je niet kan zeggen, liever niet heeft, dat ik je meer ontmoet. Ik ben erg ongelukkig, wanneer ik aan je denk, maar indien je het nog niet erger voor mij wilt maken, probeer dan niet om mij van gedachten te doen veranderen. Geloof mij,

je Dora.”

Hoe vaag en niets-zeggend het briefje ook was, kon Dick er toch uit opmaken, dat het meisje niet uit vrijen wil de

vriendschap met hem had verbroken, maar dat het bepaalde omstandigheden waren, die er haar toe hadden geroepen. Welke die omstandigheden waren, wist hij niet, maar er was zoo iets positiefs in hetgeen zij schreef, dat hij zich alle hoop voelde ontzinken. Hij gevoelde zich nog niets opgewekter, toen hij des avonds op zijn kamer zat, en hij beklagde zichzelf diep over de onmeedoogendheid van het lot. . . .

In zijn overpeinzingen werd hij opgeschrikt door zijn hospita, die hem „juffrouw Dale” aankondigde. Hij stond ver-rast op en bevond zich tegenover Dora, die de kamer binnen-kwam. Het gelaat van het meisje, dat gewoonlijk nog al bleek zag, was nu door een zachten blos overtoegen, en haar oogen schitterden meer dan hij ooit tevoren gezien had.

„Dick!” zei ze, en zweeg toen weer.

Hij begroette haar tamelijk effen, maar toch klopte zijn hart geweldig van spanning om de reden van haar bezoek te weten, toen hij haar een stoel presenteerde.

„Ik heb groot nieuws,” viel ze toen ineens uit. „Zulk groot nieuws! Ik kan je nu alles vertellen!”

Zij sloeg haar kleine gehandschoende handjes voor haar gelaat, en trachtte zich een weinig te beheerschen.

„Wat ik je in mijn brief niet kon vertellen, was een schuld-kwestie,” begon ze toen na een oogenblik, waarin Dick zwij-gend gewacht had. „Moeder en ik waren namelijk aan mijn-heer Strak veertien duizend gulden schuldig.”

Er was verbazing en verrassing op Dick's gelaat te lezen. „Je moet namelijk weten,” — haar stem daalde, en zij fluisterde bijna hetgeen zij nu zeggen ging — „je moet name-lijk weten, dat mijn broer, toen hij nog jong was, eens geld heeft weggenomen. Hij is daarvoor gestraft, en toen hij uit de gevangenis kwam, heeft mijnheer Strak hem op zijn kan-toor genomen. Hij was in jouw plaats. Hij was er reeds een heele poos, en mijnheer Strak begon hem werkelijk geheel en al te vertrouwen.

„Op zekeren dag werd er een bedrag van veertien duizend gulden, die mijn broer juist van de bank had gehaald, ver-mist, en de verdenking viel op hem. Hij verklaarde, dat hij onschuldig was, maar niemand anders had het geld in bezit gehad, zoodat alle omstandigheden tegen hem waren.

„Daar hij wist, dat zijn vroegere misstap ook tegen hem zou pleiten, deed hij wat verscheidene anderen in zijn plaats óók gedaan zouden hebben. . . . hij liep weg. Niemand anders dan moeder en ik wisten iets van de zaak af, dus gingen we direct naar mijnheer Strak, die juist op het punt was het gebeurde bij de justitie aan te geven. We wisten zóó te praten, dat mijnheer Strak er geen werk van zou maken, indien we ons verplichtten hem het geld terug te betalen. Wij tee-kenden graag een dergelijke overeenkomst, en sinds dien tijd heb ik mijnheer Strak iedere maand wat afbetaald. Dit verklaart mijn bezoeken aan je kantoor, waar je mij voor het eerst hebt leeren kennen. Daar moeder ongelukkig is, kan zij niets verdienen, en komt dus alles op mij neer.

„Kun je nu begrijpen, waarom ik niet door kon gaan met je te ontmoeten?”

„Dit alles gebeurde eenige jaren geleden. Mijn broer, die naar het buitenland gegaan was, wist niets van onze over-eenkomst, en durfde dus niet terugkomen, te meer niet, omdat mijnheer Strak gezegd had, dat hij dit ook niet zou dulden, voordat alles was afbetaald.

„Mijn moeder houdt van mijn broer zooals alleen maar een moeder van iemand houden kan, en het was haar eenige wensch dat de schuld betaald zou worden, opdat hij nog eens zou kunnen terugkomen en zij hem zou kunnen zien. En nu was zij bang, dat, wanneer ik zou trouwen, het geld niet afbetaald zou worden. Zij doorstond duizend vree-zen, toen ze bemerkte, dat ik van je was gaan houden, en omdat zij ongelukkig en mijn moeder is, be-loofde ik haar, dat ik niet meer met je zou meegaan. Bovendien was het een eerschuld, waarvoor ik mij aan-sprakelijk had gesteld, en voordat ze geheel en al zou zijn afbetaald, zou ik nooit geheel gelukkig hebben kunnen zijn.”

Een paar seconden trachtte Dick vergeefs iets te zeggen.

„En nu wil je zeggen,” viel hij toen ineens uit, „dat die bankbiljet-ten, die ik in die oude map vond on-langs. . . dat die het waren waarvan men je broer had beschuldigd ze te hebben weggenomen?”

„Ja. Mijnheer Strak heeft mij er al-es van verteld. Hij zegt, dat de map in het kantoor gelegen heeft op den

dag, dat de biljetten werden vermist, en dat ze er waar-schijnlijk op de een of andere wijze in zijn terecht gekomen. Niemand heeft ze daar gezocht, en ze zouden er nóg liggen, als jij ze niet toevallig had gevonden, toen je naar die brieven zocht. In ieder geval is het nu bewezen, dat mijn broer eerlijk is, en dat hij ze niet gestolen heeft, want hij heeft er alle gelegenheid toe gehad als hij gewild had.

„En nu kan door jouw gelukkige ontdekking mijn broer eindelijk weer terugkomen. Mijn moeder kan nu weer geluk-kig zijn, en. . . .”

Dick kwam een stap nader. „En kunnen wij ook. . .” Hij maakte den zin niet af, maar keek haar veelbeteekenend aan.

Zij aarzelde geen seconde, maar knikte blozend: „Ja!”

„Ik ben zoo gelukkig,” fluisterde ze, toen ze even later in zijn armen kroop.

(Vrij naar het Engelsch)

Haarlem, — de grijze bloemenstad. —

Grijs is ze — de oude gravenstad en vele harer gebouwen dragen duidelijke sporen van haar hoogen ouderdom. Om U daarvan te overtuigen brengen we U eerst op de Grootte Markt. Daar verheft zich het mooie antieke stadhuis, eens het grafelijk slot, door Willem II gebouwd aan het „Zand“, dat in die dagen door een duinbeek werd doorsneden. Later werd een deel van het paleis tot Dominicanenklooster ingericht. In een gedeelte van dit voormalige klooster — het latere Prinsenhof — vindt men de vergaderzaal der Provinciale Staten.

Uit denzelfden tijd als het grafelijk slot dagteekent ook de Grootte of St. Bavokerk, n.l. uit het midden der 13e eeuw. In 1249 stond heer Simon van Haarlem een huis aan het „Zand“ af voor den bouw van een Karmelietenklooster: de oorsprong van het fraaie bedehuis! Het koor is waarschijnlijk in de 14e eeuw rondom dat eerste kerkje gebouwd. Het schip werd pas in de 15e eeuw voltooid. De tegenwoordige kerk is vermaard om haar prachtig orgel, terwijl de Damiaatjes de herinnering levendig moeten houden aan den door de Haarlemmers betonden moed bij het beleg van Damiate.

Naast de kerk staat de vroegere Vleeschhal, een pronkstuk van Renaissancestijl! Daartegenover vinden we de voormalige Hoofdwacht, eertijds het Stadhuis. In den gevel van het antieke gebouw lezen we:

„Wanneer de Graef hier op het Sant,
„Syn Princenwoning had geplant,
„So was dit loflick oudt gesticht,
„Tot Haerlems Raethuys opgericht.”

Voor we de Markt verlaten bekijken we nog even het metalen standbeeld van Laurens Janszoon Coster.

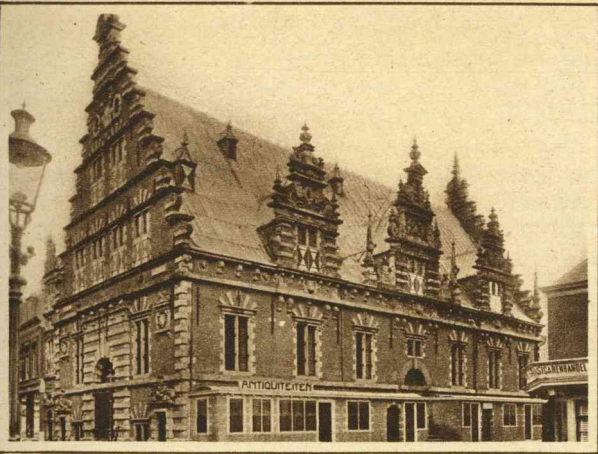
Vroeger waren op het stadhuis de zoogenaamde „Halzen“ te bezichtigen. Naast de schutters- en regentenstukken van Frans Hals, bewaarde men er schilderijen van andere meesters benevens een verzameling oudheden. Sinds eenige jaren hebben schilderijen en antiquiteiten een waardiger onderdak gevonden in het Frans-Halsmuseum, dat ondergebracht is in een gedeelte van het Elisabethgasthuis aan het eind van het Groot Heiligland.

Van het eene museum naar het andere is maar een stap . . . al is de afstand van het Frans-Halsmuseum tot Teylers museum aan het Spaarne niet zoo klein. Vóór 1885 was het laatste gevestigd aan de Damstraat, waar een gevelsteen nog de woning aanduidt van den in 1778 overleden Pieter Teyler van der Hulst, over wiens nalatenschap reeds zooveel te doen geweest is. Vlak bij — op de Kaasmarkt — vinden we de Waag, een fraai hardsteen gebouw van 1598.

Haarlem is rijk aan monumentale gebouwen uit het grijs verleden. Daaronder mogen we zeker ook het Paviljoen aan het einde van de Dreef rekenen, al dateert dat dan ook slechts van 1788. In dat jaar werd het door den rijken bankier Henri Hope gesticht op de hofstede „Welgelegen“. Het in Italiaanschen stijl opgetrokken gebouw ging voor 3 ton over in handen van Koning Lodewijk, die daar den 1^{en} Juli van het jaar 1810 de acte teekende, waarbij hij afstand van den troon deed.

Vlak bij het Paviljoen begint de Hout, de trots van de grijze veste. Bij het beleg van Haarlem in 1421 door Jacoba van Beieren en bij dat van 1573 door de Spanjaarden, werd al het houtgewas verwoest. In 1585 werd het terrein opnieuw beplant, maar pas in 1827 bracht de bekwame Zocher het in zijn tegenwoordigen vorm.

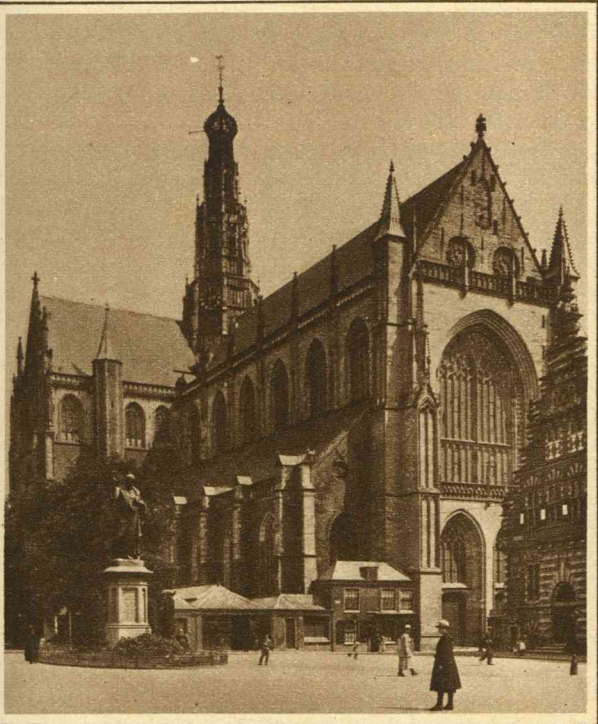
H.

De Vleeschhal (Zuid- en Oostzijde).

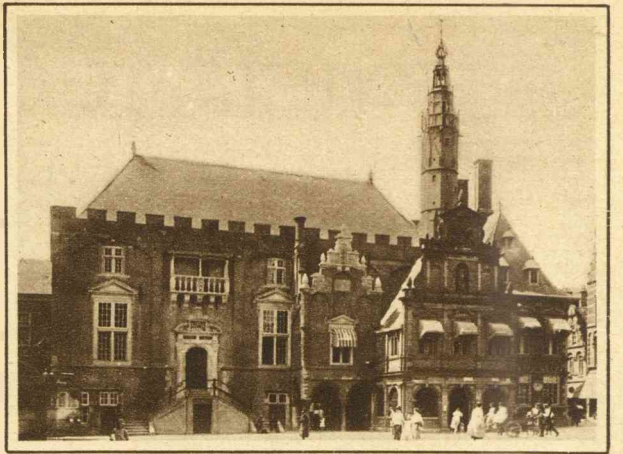
De Waag.

De Grootte Kerk.

De oude Hoofdwacht op de Grootte Markt.

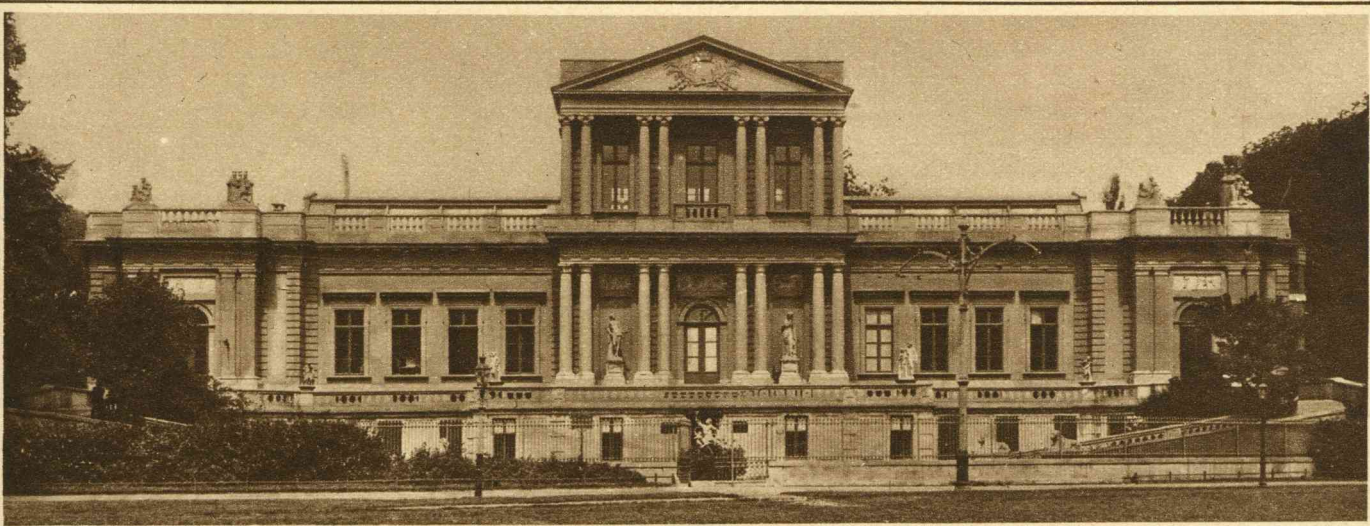
Het Stadhuis.

Het Groot Heiligland met rechts het Frans-Halsmuseum en links het Elisabethgasthuis.

De Vleeschhal (Noordzijde).

Het Paviljoen.

De Grootte Markt, met het standbeeld van Laurens Janszoon Coster.

HET MEISJE DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

16)

Mijn gevoel heeft niets te maken met al de mooie dingen, die hij me gegeven heeft. Het is zoo heerlijk te weten, dat je aan iemand toebehoort. Al mijn gedachten zijn voortdurend bij hem en wanneer hij overdag niet thuis is, verlang ik iedere minuut naar hem. En als hij dan 's avonds daar bij het haardvuur in dien grooten stoel, en ik aan zijn voeten, zit, dan begrijp ik ten volle, wat er in honden moet omgaan, wanneer ze alleen zijn met hun meester, dien ze liefhebben."

"Maar dat is gewoonweg aanbidding," kon Tilly zich niet weerhouden uit te roepen. "Je moet je zelf niet met een hond vergelijken. Je bent een mensch . . . en je schenkt hem heel wat meer dan je zelf terugkrijgt."

"Ik had niets anders dan mezelf te geven," klonk het nederige antwoord.

"Niets anders!" mompelde Tilly, terwijl er een gevoel van woede weer bij haar opkwam.

Ivy keek haar aan, doch Tilly's gezichtje was geheel in de schaduw.

"Tilly, je huilt toch niet?" vroeg ze. "Wat scheelt je?"

"Ik heb den hik," antwoordde Tilly, terwijl ze zich volkomen beheerschte. "Ik wilde, dat je de menschen niet zoo idealiseerde," ging ze voort. "Wat zou je beginnen, als het eens bleek, dat de man, dien je aanbad, je liefde niet waard was?"

"Dat zou bij mij nooit kunnen gebeuren," antwoordde Ivy kalm.

"Waarom niet? Ik denk, dat heel veel meisjes vóór je dit ook geantwoord zullen hebben."

"Dat kan wel Til, maar je moet niet vergeten, dat ik Carl volkomen vertrouwd, en hij zou toch nooit met mij getrouwd zijn, als hij dat mij ook niet deed, is het wel?"

De eerste minuten antwoordde Tilly niet, toen zei ze: "Je zou hem toch niet langer liefhebben, als het bleek dat hij niet deugde? Stel je eens voor, dat iemand bij je kwam en je vertelde, dat hij een schurk was."

"Dacht je dat ik dergelijke dingen zou aanhooren?" Er klonk verontwaardiging in haar jonge stem.

"Als hij bijvoorbeeld eens ontmaskerd werd als een dief en een bedrieger?"

Ivy keek haar aan. "Til, ik vind het niet prettig als je me in dit opzicht plaagt. Ik weet wel, dat je het niet meent, maar het maakt me verdrietig."

"Laten we dan maar over iets anders praten," zei Tilly.

"Ja, goed! Heb je al gehoord, dat Wilfred Trench een nieuw boek geschreven heeft?"

"O, ja?" vroeg Tilly onverschillig, daar Trench of de boeken, die hij gepubliceerd had, haar op dit moment allerminst interesseerden.

"Ik heb het in de courant gelezen. Iemand had een interview met hem in Egypte, en hij gaf een beschrijving van het huis van Trench, dat even buiten Caïro is gelegen. Het moet wel een sprookjespaleis zijn. Hij woont daar heelemaal alleen met zijn Arabische bedienden. Ik geloof zeker dat hij een veel beter man voor jou zou zijn dan die Methusalem-echtgenoot, waarover je het altijd zoo druk hebt."

"Praat niet zulken onzin," zei Tilly eenigszins ruw. "Je bent veel te sentimenteel, en ik begrijp niet, waarom je altijd romans weeft om Trench en mij. Het is belachelijk, want ik heb den man maar eens in mijn heele leven gesproken en hij is natuurlijk al lang mijn heele bestaan vergeten. Hij zou nooit van een vrouw kunnen houden, want hij is zoo hard als een stuk graniet."

"Dat weet ik niet. Ik denk, dat hij even verliefd zou kunnen worden als iedere andere man."

"Dat vind ik niet erg belangrijk! Iets, wat ik in de eerste plaats verlang, is geld, en nog eens geld."

"Maar Til, Wilfred Trench moet buiten hetgeen hij met schrijven verdient, een heel groot inkomen hebben. Men beweert . . ."

"Och, zanik nu niet langer over Trench en zijn geld. Ik wil nu eenmaal een stokouden man hebben, die nog maar heel kort heeft te leven."

"Jij bent toch een eigenaardig type," zei Ivy, terwijl ze het licht opstak. "Je bent pas negentien. Denk je

nooit aan liefde, en hoe heel anders je leven daardoor kan worden?"

Tilly schudde haar krullend haar. "Nooit," zei ze en ze meende het ook oprecht.

Ivy keek haar met iets van medelijden in haar oogen aan, en ze had plotseling weer het gevoel, alsof ze veel en veel ouder dan Tilly was, omdat zij een getrouwde vrouw was en daarom meer bladzijden in het boek des levens had gelezen.

"Je begrijpt het niet," ging Tilly voort. "Ik ben op het oogenblik nog volmaakt tevreden alleen aan mezelf toe te behooren. Als mijn hart klopt, dan is het alleen voor jou, kindje."

Bij de laatste woorden lachte ze eenigszins nerveus. Nee, ze kon het Ivy vandaag niet vertellen, het was een onmogelijkheid. Ze was nog zoo volmaakt gelukkig en het zou te wreed zijn, als haar hand dien vreeselijken slag moest toebrengen.

"Vergeet niet, kindje," voegde ze er zachtjes aan toe, "geluk kan nooit lang blijven bestaan, want dingen, die mooi zijn, duren altijd kort. Laten we nu thee drinken."

De plaatsvervangende President van Duitschland.

Dr. Walter Simons, de president van het Rijksgerechtshof, die de functie van den overleden president Ebert waarneemt totdat diens opvolger gekozen zal zijn.

Brookwood vertelt het Ivy.

Dien avond ging Brookwood Ivy van het theater halen. Hij had de voorstelling bijgewoond, en was zooals gewoonlijk na afloop naar haar kleedkamer gegaan. Ze gedroeg zich, als het kon, nog verliefder en teederder dan ooit, zoodat hij veronderstelde, dat Tilly haar niets verteld had: Het verbaasde hem na de wijze, waarop ze van hem vertrokken was, en hij vroeg zich af, welk motief zij hiervoor gehad had: Hij kon natuurlijk volstrekt niet vermoeden, dat Tilly het ten slotte niet over haar hart had kunnen verkrijgen Ivy's geluksdroom zoo wreed te verstoren.

Hij was allesbehalve demonstratief dien avond, daar hij om werkelijke liefde totaal niets gaf. De laatste dagen had hij Ivy's afhankelijkheid zelfs een weinig hinderlijk gevonden. Plotseling gingen zijn gedachten terug naar Tilly met den verrukkelijken bloos op haar wangen en het verontwaardigde licht in haar prachtige groene oogen. Dat was een meisje, dat nog overwonnen moest worden, en waarvoor het waard was te strijden . . .

Eens was een klein straathondje Brookwood gevolgd, en hij had het mee naar huis genomen, omdat het dier hem voor een oogenblik amuseerde. Hij had het goed eten en drinken gegeven en toen het beest voelde, dat het een veilig tehuis had gekregen, het midden in den nacht op straat gezet. Den volgenden morgen lag het stomme dier er nog en kwam kwispelstaartend op hem af. Brookwood had gevloekt en het een schop gegeven. Hij had genoeg van dien hond en het dier had dit moeten begrijpen . . . Zóó was hij.

Toen hij dien avond in den stoel bij het haardvuur ging zitten, dacht hij plotseling aan dit voorval, en hij herinnerde zich, dat de hond precies zulke oogen had gehad als Ivy. Er lag dezelfde blik van adoratie in, en het irriteerde hem.

"Heb je het vandaag druk gehad?" vroeg Ivy. "En ben je moe?"

"O, nee, niet bijzonder. Ik heb wel dorst en smacht naar een whiskey and soda."

"Ik zal er een voor je klaarmaken." Even later keerde zij met het gevraagde uit de eetkamer terug.

"Nu zal ik nog een sigaartje rooken," zei hij, "en dan moet ik weg, want ik heb een vriend bij me te logeeren."

Er kwam een teleurgestelde uitdrukking op haar gezichtje en de tranen sprongen haar in de oogen.

"Ben je bang om alleen te zijn?" vroeg hij.

"O, nee, dat is het niet, maar ik schijn er niet aan gewend te kunnen raken, dat jij niet voortdurend hier bent."

"Het is anders 'n prachtige regeling," zei hij lachend. "Een man vindt het niet altijd prettig banden te voelen. Kom eens op mijn schoot zitten."

Ze nam echter aan zijn voeten plaats . . . evenals het straathondje gedaan had, en ze rustte met haar hoofdje tegen zijn knieën.

"Is het niet heerlijk getrouwd te zijn en alleen met elkaar?" zei ze fluisterend. "Neem je hand niet weg, want het is zoo prettig, als ik die op mijn hoofd voel rusten. Houd je erg veel van me?"

Hij deed een paar trekken aan zijn sigaar.

"Je bent een lief klein ding, maar je moest niet zoo ontzettend veel van me houden."

"Waarom niet?" vroeg Ivy angstig.

"Nu, als ooit eens de rechte man in je leven komt, dan zul je niet veel meer over hebben om hem te geven, denk je ook wel?"

"Hoe zou dat ooit kunnen gebeuren? Er bestaat niemand anders voor mij op de wereld dan jij."

Ze leunde nu met haar zachte wang tegen zijn hand.

"O, Carl," zei ze na een pauze. "Ik heb vandaag een brief van vader ontvangen en ze zijn er zoo verast over, dat ik getrouwd ben. Hij schrijft, dat hij graag had gewild, dat ik nog wat gewacht had, zoodat hij kennis met je kon maken."

"Heb je hem dan niet verteld, dat ik . . . uit anderen stand was?" vroeg hij grof.

Ja, maar hij is van meening, dat dit geen verschil behoeft te maken. Zij zouden het prettig vinden mijn man te ontmoeten. Het zijn heel eenvoudige menschen, mijn ouders, en ik zou wenschen, dat je ze kende, Carl. En vader vroeg me, of ik hem een afschrift van mijn trouwacte wilde sturen."

Brookwood schrikte op.

"Waarvoor heeft hij die in 's hemelsnaam noodig?" vroeg hij. "Zoo'n grenzenloze brutaliteit! Vertel hem, dat hij naar de . . . vertel hem, dat je dat niet doet, en daarmee afgehoopen."

"Maar beste Carl, dat kan ik toch niet schrijven. Geef me de acte morgen maar, want ik kan me best voorstellen, dat mijn vader dit verlangt. Ze waren niet bij ons huwelijk tegenwoordig en bovendien ben ik ook nog maar zoo jong. Het moet alleen maar als bewijsstuk dienen, dat alles in orde is. Er bestaan in Londen zooveel slechte mannen, die meisjes bedriegen, en daar hebben vader en moeder zeker wel eens over gelezen. Als ze jou kenden, was het natuurlijk heel anders."

Brookwood maakte zijn hand uit de hare los.

"Luister eens," zei hij. "Het is beter, dat we openhartig met elkaar praten. Stel nu eens voor, dat ik tot een van die mannen, waarover je het zooeven had, behoorde. Wat dan?"

Ivy hief haar groote verschrikte oogen tot hem op. "Maar dat zou niet kunnen," protesteerde zij. "Ik weet toch wel beter."

"Nee, dat is niet het geval. Ik wil hiermede niet beweren, dat ik een schurk ben, dat niet, want ik zou je financieel goed verzorgd achterlaten, maar je weet heel goed, dat ik je indertijd gezegd heb er totaal geen godsdienst op na te houden, en dat ik ook niets om dergelijke ceremoniën als jij verlangde, gaf. Je wilt me nu toch niet wijsmaken, dat je inderdaad zoo groen was om te gelooven, dat we werkelijk getrouwd waren? Kom, beken nu maar, dat je, dat je dit al lang weet."

Het kwam Ivy voor, alsof haar hart plotseling ophield met kloppen, en ze aan den rand van een diepen afgrond stond, waarin ze ieder oogenblik kon neerstorten.

"Bekennen, dat ik . . . wat wist?" bracht ze met moeite uit.

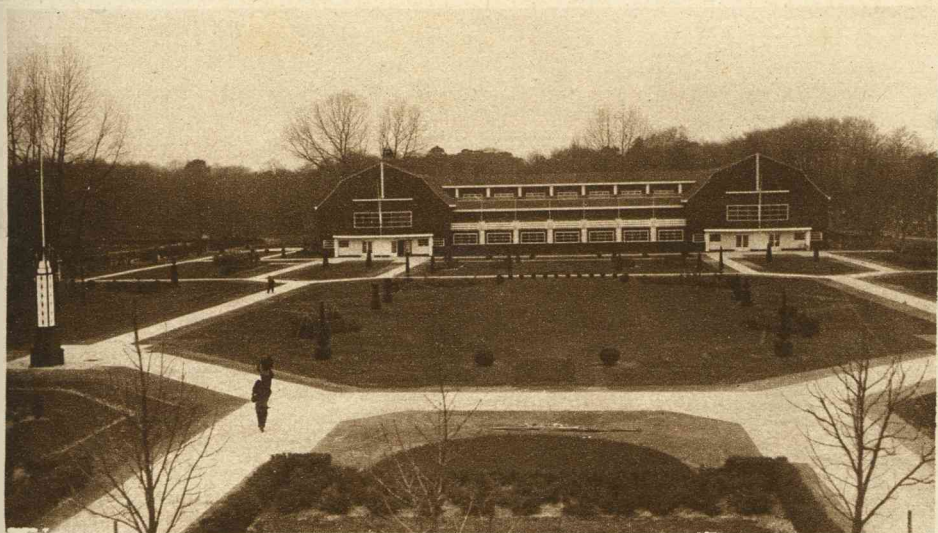
Brookwood legde kalm het restje van zijn sigaar neer op het aschbakje. Hij zag op dit oogenblik niet Ivy's gezichtje, doch hij staaarde over haar hoofd heen strak naar den muur.

Even heerschte er een doodsche stilte, toen verbrak hij die en zei:

"Nu, dat wij niet werkelijk getrouwd zijn."

(Wordt vervolgd).

Van Heinde en Verre

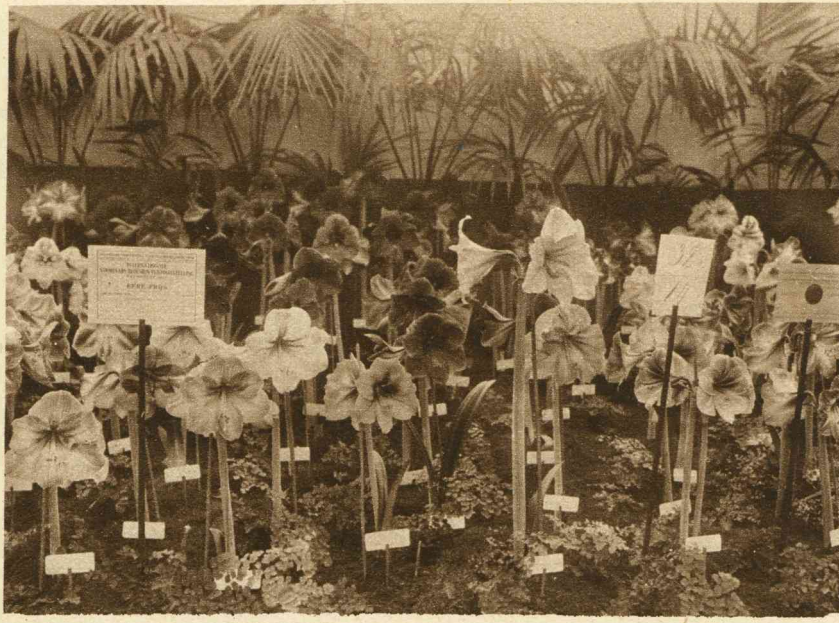

De groote Internationale bloemententoonstelling te Heemstede.

die Vrijdag 13 Maart l.l. werd geopend en tot 21 Mei a.s. duren zal. — Hierboven links: Een overzicht van het terrein. Rechts: Een prachtcollectie Hyacinten, een met den eersten prijs bekroonde inzending van Overveensche kweekers.

Een lust voor de oogen: een bloeiende Clivia robusta compacta.

De groote Internationale bloemententoonstelling te Heemstede.

Een schitterende inzending Amaryllis.

De heer Ernst H. Krelage, algemeen voorzitter der hoofdcommissie, met Prinses de Ligne.

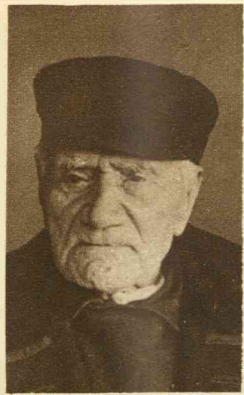

Dr. J. P. Wibaut, die benoemd is tot gewoon hoogleeraar in de Organische Chemie aan de Gem. Universiteit te Amsterdam.

Een dubbel jubileum.

Den 28sten Februari herdacht de bekende firma Gebroeders Pel te Leiden het feit dat de Vennootschap 25 jaar, en de nieuwe fabrieksgebouwen 12½ jaar bestonden. Hierboven een foto, genomen tijdens de viering van deze jubilea op 7 Maart in den foyer der Stadsgehoorzaal. De beide firmanten H. Pel (1) en G. H. Pel (2); 3 en 4 de heer en mevrouw Clinge Doorenbos, die hun medewerking verleenden tot het weislagen van den feestavond.

Een honderdjarige.

De heer Mathijs Diepenveen wordt den 18en Maart 100 jaar. De krasse grijsaard, die alleen met zijn oogen sukkelt, geniet nog een uitstekende gezondheid.

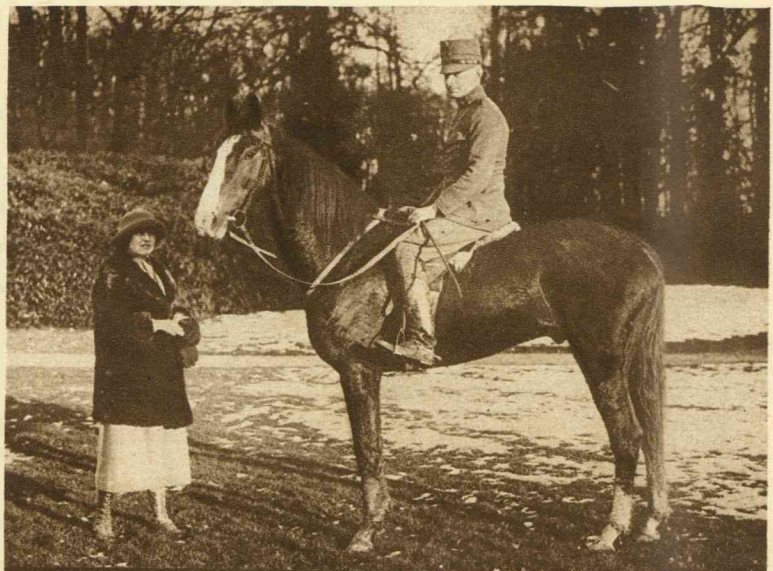

De voorjaarswedstrijden der Stud. Roei-Vereniging Njord te Leiden, die reeds weer in training is. Ondanks sneeuw en vorst werden de vorige week reeds geanimeerde races gehouden. — Een overzicht.

De Zomertijd afgeschaft.

De vorige week heeft de Tweede Kamer het Regeeringsvoorstel tot afschaffing van den Zomertijd aangenomen. De pogingen van den heer Abr. Staalman (hierboven) omeenen compromistusschen het platteland en de steden tot stand te brengen, mochten, hoe vurig zij ook verdedigd werden, helaas niet baten.

De Cross Country der K.M.S.V. bij Bingerden.
Kapitein J. J. van Santen op Old Gold, winnaar van den rit.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

De Voorjaarsmode.

Wat Parijs voor nieuwe stoffen brengt.

Voor wij aan de modellen van de voorjaarsmode beginnen te denken, willen wij een oogenblik stilstaan bij het materiaal waarvan wij ze zullen vervaardigen.

Eén ding staat als een paal boven water . . . (weet iemand soms iets, dat nog vaster staat?!). Deze onomstootelijke zekerheid is: dat kasha „je dat” zal zijn dit voorjaar.

Kasha is de soepele, lichte, dunne, bekoorlijke wolstof die we in de meeste winkelalages kunnen bewonderen op het oogenblik, hetzij als rijken plooienvaal aan-het-stuk of als confectie-japonnetje.

Een kasha mantelpak zal de dracht zijn van het modieuze ijdeltuitje.

Een lange rechte mantel, minstens tot aan de knie en een korte rechte japon met lange mouwen van dezelfde stof met als eenige garnering knopen en . . . nog eens knopen.

Op ditzelfde denkbeeld zijn verschillende modellen „gecomponeerd”.

(Wie praat er nu nog van een mode bedenken!?! . . . foei, hoe hopeloos ouderwetsch! een mode of een model wordt . . . gedicht . . . of gecomponeerd . . . of ontworpen . . . al wat je maar wilt . . . slechts niet zoo-maar-gewoonweg-bedacht!)

Een van deze ideeën is het volgende: De japon, die onder den langen mantel gedragen wordt, moet van dezelfde stof zijn, doch met korte mouwen en „iets van zij” (crêpe marocain of crêpe de Chine) er op als garnering; het zijden lange jabot, een lang ingezet geplisseerd vest e.d.

Een ander idee is: De gansche onderjapon van crêpe marocain te maken, behalve den breeden zoom, die onder den mantel uitkomt. Het crêpe moet echter precies in de kleur zijn, wilt ge het juiste effect bereiken.

Ottoman, de dikke geribde zijde, is minstens even populair als kasha, hoewel veel gekleeder.

Men fluistert, dat bedrukte chiffon en bedrukte crêpon zeer in de mode zullen zijn a.s. zomer.

Wat de lijn aangaat: ruimte van voren, en van achteren is het consigne: aalglad. Dit geldt zoowel voor japonnen als voor mantels.

De avondjaponnen houden er aparte mogelijkheden op na wat de ruimteverdeeling betreft.

Naar verluidt, hebben de ruiten „hun tijd gehad”, net als de suikerperen.

Volgens alleszins betrouwbare berichten worden de ruiten opgevolgd door de strepen. Breede strepen, niet alleen verticaal, maar ook horizontaal! Arme dikke zussen! —

Gij zult er iets op moeten verzinnen!

Aphorismen.

De eene toestand van geluk wordt dikwijls verkregen ten koste van den anderen.

Niet meer kunnen beminnen is de grootste smart.

Elegante morgenjapon van bedrukte wolcrêpe met lange zijden kwasten gegarneerd.

Groote hoed van fijn wit stroo met zilveren lint en groote zijden rozen gegarneerd.

Nuttige Wenken voor de Huisvrouw.

Om aan lijm groter kleefkracht te verzekeren, voegt men er een weinig glycerine bij. Door deze toevoeging wordt het tevens mogelijk, de lijm langer goed te houden.

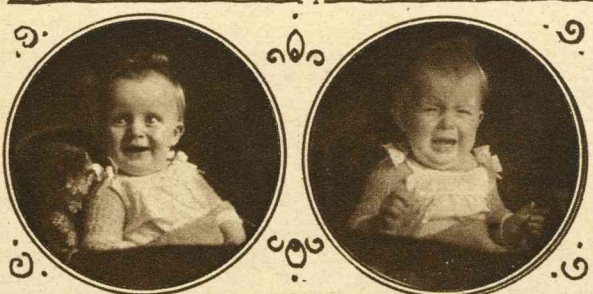
Likeurvlekken wrijft men met verdunnen spiritus in en wast ze uit met warm water.

Om de lucht in een gesloten vertrek te verfrischen, doet men een lepel terpentijn-olie in een wijnflesch schoon water en schudt den inhoud flink door elkaar, tot dat deze melkachtig wordt, waarna men het mengsel met een spuitje als fijnen regen door het vertrek verspreidt.

Een goed poetsmiddel voor marmer is het volgende: 80 deelen terpentijn en 20 deelen witte was.

Brandvlekken, ontstaan door een te heet strijkijzer, bestrijkt men, als het weefsel nog niet verteerd is, met in water opgeloste borax en strijkt de plaats droog.

Wanneer winteraardappels niet meer zoo bloemig zijn als in het begin, snijdt men bij het schillen van iederen aardappel een stukje af. Ze zijn dan na het koken weer even kruimig als vroeger.

Jantje lacht . . . Jantje huilt.

(Zie „Panorama” 28 (2) van 7 Januari 1925).

Wij laten hieronder de vier gedichtjes volgen, waaraan wij een prijs van een rijksdaalder toekenden:

Mag ik raden, waarom Jantje Op het eerste plaatje lacht?	En waarom het tweede prentje Een verdrietig Jantje geeft?
Ik vermoed, dat 't bij-de-handje Op z'n chocolaadje wacht!	'k Denk, dat Jantje's Moe het ventje Na 't gesnoep.. gewasschen heeft!

Ingezonden door Mevr. M. Wijnand, Zaaierweg 167 huis, Amsterdam.

Als Jantje lacht, dan schittert blij
Z'n heele lieve snoetje;
Als Jantje huilt, dan heeft het kind
Zoo'n in-indroevig toetje.

Maar och, wat doet dat er ook toe.
Is Jantje zoet of stout.
„Z'n Vaders jongen” blijft hij toch
En Moeders schattebout!

Ingezonden door Mevr. J. Helder, Berg en Boschweg 3, Apeldoorn.

Heerlijk lacht die kleine schat, Mammie komt er aan!	Tingeling! daar gaat de schel, Mammie gaat weer heen . . .
Stellig mag hij, uit zijn stoel, Met haar stappen gaan.	Vrees'lijk groot verdriet heeft hij: Nu is hij weer alleen.

Ingezonden door Mevr. A. Buijten—v. d. Wart, Amsterdam.

Kijk nu toch dat lieve bekje!
Zie die oogjes, schitterend groot!
Ach, hoe gaarne zou 'k hem knuff'len.
Als hij bij me zat op schoot!

Wel geducht, wat scheelt mijn ventje?
Kom maar hier, mijn hartedief!
Lachend ben je „om te stelen”,
Huilend — toch nog eens zoo lief.

Ingezonden door Mevr. W. v. Boom—v. Brandwijk, Vredenoord-laan 4, Rotterdam.

Een troestprijs, bestaande uit een fraaie gravure op oudhollandsch karton, ontvingen: Mevrouw J. v. Duyn, Schiebroeksche laan 56a, Rotterdam; Mevrouw H. Sonneveld, Broek in Waterland; Mevrouw J. Reuling, Hoofdweg 221 I, Amsterdam; Mevrouw Bep Weenink, Looscheweg 49, Apeldoorn.

Alle prijzen zijn tegelijk met dit nummer verzonden.

Meer variatie in ons dagelijksch menu.

Onze visscherij en onze voeding zullen er beide wel bij varen, wanneer het vischverbruik in ons land eens een beetje meer in overeenstemming komt met het gebruik in andere landen. Zie Gr.-Brittanje, waar het gebruik in 1922 gemiddeld ruim 26 K.G., voornamelijk verse zeevisch per hoofd en per jaar bedroeg en zie daarnaast ons land met een gebruik aan verse zeevisch van gemiddeld 4 K.G. per hoofd en per jaar, hoewel in de groote steden het gebruik aanmerkelijk grooter was en b.v. in 's-Gravenhage in 1921 gemiddeld 10½ K.G. per hoofd bedroeg.

Maar het is niet genoeg, dat er overvloed is van visch, dat ze goedkoop is en van beste kwaliteit, ze moet ook goed worden klaargemaakt. En in dat opzicht kunnen we in Holland ook nog wel een beetje van de burens leeren.

Afgezien van wat in hotels en bij deftige families op tafel komt, is er al te weinig variatie in het bereiden onzer visch.

't Blijft over 't algemeen bij bakken, koken en stoven en met de gerookte visch, zoutevisch, pekelharing en gemarineerde haring zijn we dan vrijwel door 't dagelijksche lijstje heen.

Maar daar kan van visch nog zooveel meer bereid worden, dat meer afwisseling brengt in de voeding en dat toch allemaal zoo duur niet is.

Bijvoorbeeld. Hoeveel menschen eten vischsoep (behalve dan aalsoep)? En toch kan ieder, die een keer gekookte of gestoofde visch eet, bijna kosteloos den volgende dag nog een vischsoep eten, die naar meer smaakt.

't Geeft natuurlijk een klein beetje werk, maar werk, dat zich heerlijk en dubbel loont, dat zoo loonend is, omdat groot en klein het waardeert, als er smakelijke gerechten en verscheidenheid van gerechten door de huisvrouw worden opgediend.

Recept.

GESTOOFDE KABELJAUWSTAART.

Benodigd: 1 kabeljauwstaart, 100 gr. boter, 1 citroen, en wat aardappelen.

Bereiding: Neem de graat uit den staart door ze over de geheele lengte los te maken en er uit te trekken of door de visch langs een der zijanten open te snijden en zoo de graat te verwijderen. Leg dan den afgeschubden, gewasschen en gezouten visch in een vuurvasten schotel met wat water met zout, waarin wat citroensap gedruppeld is en waarin desverkiezend 1 maggiblokje is opgelost. Leg er de boter in stukken verdeeld op en laat de visch in een matig warmen oven, bedekt met een deksel, bijna gaar stoven, ± ½ uur. Bedruip ze af en toe met het vocht. Strooi er, als de visch bijna gaar is, wat paneermeel over, leg er een paar uitgetande schijfjes citroen op en laat ze bruin en gaar worden.

Men kan in het vocht om de visch wat geboorde aardappeltjes leggen, die dan gelijk met de visch gaar zijn.

Middagjapon van donkerblauwe crêpe met ingeknippte zakjes met rood en zilver gegarneerd. Van de schouders afhangende slippen, die om de polsen vastgemaakt worden.

DE ROODE BURCHT

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

26)

2) aar zij de uitnoodiging heeft aangenomen, bestaat bij haar toch ook zeker de bedoeling te komen? Zoodra zij echter dit huis betreedt, en mijn vermoedens worden bewaarheid, zou mijn taak vervuld zijn. Ik zou er dus het grootste voordeel van hebben, indien het feest plaats vond, want op denzelfden dag wordt, zooals u mij beloofd hebt, Isabella mijn verloofde. En wanneer ik u nu ondanks dit alles verzoek, het feest af te lasten of het ten minste uit te stellen, dan moet u toch toegeven, dat alleen zeer ernstige redenen mij tot zulk een verzoek kunnen brengen?"

De Conde keek zijn gast lang en doordringend aan. Op het bleke gelaat van Don José vertrok zich echter geen spier. Onbewogen doorstond hij den onderzoekenden blik van Don Miguel.

„Waarom verzwijgt u mij de reden?"

„Voor uw eigen bestwil, Conde. Geloof me, het is vaak zeer heilzaam, wanneer men niet alles weet. Zooals ik u reeds zei, hebben zich in de laatste dagen de omstandigheden geheel gewijzigd. Madame de Maravet..."

„Heeft zij weer een ontmoeting met mijnheer von Hohenwald gehad?" viel Don Miguel zijn gast heftig in de rede, terwijl zijn tengere handen nerveus door zijn kortgeknipte zwarte haren woelden.

Don José lachte een beetje hoonend toen hij den ongeduldig-vragenden blik van den Conde ontmoette. Terwijl hij veelbeteekenend zijn schouders ophaalde, zei hij: „Ik kan u daar werkelijk niet over inlichten, waarde Don Miguel. U wenschte zelf den bewakingsdienst, dien ik had ingesteld, in te trekken."

„Ja, heel goed, Don José. Het stuitte mij tegen de borst, als madame de Maravet werkelijk degene was die ik al jaren lang zoek, haar overal te doen nagaan. Dat is noch haar, noch mij waardig."

Don José lachte sarcastisch. „U is werkelijk de oude idealist gebleven Conde. Met betrekking tot de vrouwen koestert u nog altijd een kinderlijke naïveteit, waar ik u om kan benijden. Maar zoo komen wij niet verder. U deedt reeds jaren moeite, de ontvluchte te vinden, u paste alle middelen toe, haar verblijfplaats uit te vinden, en nu, nu u vlak bij het doel is, nu neemt u geen enkelen voorzorgsmaatregel meer, nu stuit het u zelfs tegen de borst de dame te laten gadeslaan, die dan beslist weer, voordat wij er erg in hebben, verdwenen is."

Met een voornaam-trage handbeweging bracht de Conde zijn bezoeker tot zwijgen. „In dit opzicht kunnen wij niet samen gaan, beste Don José. Hoe graag ik ook, reeds uit dankbaarheid, al uw wenschen en voorstellen aanvaard, dit keer kan ik toch niet op uw voorstel ingaan. Het feest vindt plaats. Ik moet kunnen vaststellen of de vrouw met 't roode masker de vrouw is die ik zoek. Betreedt zij werkelijk mijn huis, dan is het tien tegen één dat zij het niet is, en wij kunnen haar, zonder dat zij het roode masker aflegt, weer laten vertrekken. Slaat zij op het laatste oogenblik om de een of andere reden de aangenomen uitnoodiging af, dan machtig ik u den bewakingsdienst weer in te stellen en mij over iederen stap dien madame de Maravet doet, direct te berichten. Vooral moet u dan letten op een eventueel vertrek, waarbij er dan direct gezorgd moet worden dat er onbemerkt iemand met haar meegaat. Begrijpt u mij?"

„Heel goed, Don Miguel. Ik heb, zooals u weet, alle reden te gelooven dat de dame met het roode masker de vrouw is die wij zoeken. Wordt het bewijs door haar komst hier in dit huis gegeven of bewaarheid zich op andere wijze mijn vermoeden, dan is mijn zending vervuld. Ik ben vast overtuigd dat madame de Maravet om iedere verdenking te ontzenuwen, verschijnen zal. U gelooft het tegendeel, u is de meening toegedaan, dat het roode masker nog op het laatste oogenblik zal laten afzeggen als zij werkelijk de voormalige meesteres van deze Casa is."

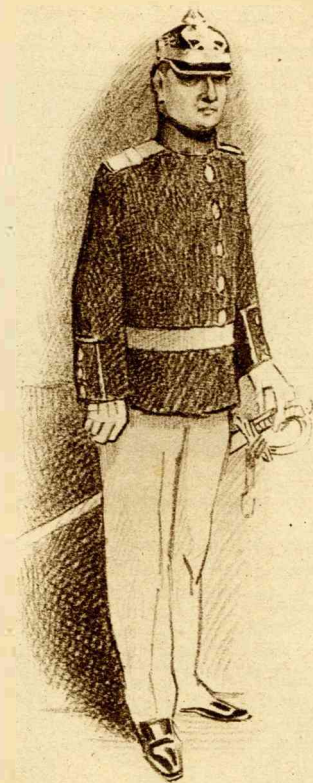
De Conde hief afwerend zijn hand op. Don José ging echter verder: „Als zij nu desondanks toch verschijnen zal, dan hebben wij heelemaal geen waarborg, dat het op het feest niet tot een ongehoord schandaal

komt. Denk maar eens aan Donna Isabella. U moogt uw kind toch niet aan zulke toevalligheden blootstellen, die misschien haar heele jonge leven en geluk vernietigen kunnen."

Don Miguel keek zijn gast onderzoekend aan. „En overigens hebt u geen enkele reden de dame met het roode masker uit mijn huis te houden?" vroeg hij. „Ik moet eerlijk bekennen, dat ik het gevoel niet van mij kan afzetten dat er iets meer achter steekt dan u mij bekennen wilt."

Don José beet zich op zijn lippen. Toen zei hij op een toon waaruit duidelijk bleek dat hij zich diep gekrenkt voelde: „Ik kan U natuurlijk het vertrouwen in mij niet ingieten, wanneer u het niet heeft, Conde. Ik dacht echter wel, dat een man, aan wien u het levensgeluk van uw kind wilt toevertrouwen, die ter wille van dit kind jaar in jaar uit u gediend heeft in onzelfzuchtige trouw, en die ter wille van u zijn vaderland verloren heeft ten einde jaar en dag de sporen van een vrouw te kunnen volgen, die u eens dierbaar was, dat die man het wel verdiende, beter begrepen te worden, dan nu het geval schijnt te zijn."

De Conde streek nerveus over zijn voorhoofd. „U hebt gelijk, Don José, het is ondankbaar van mij u te wantrouwen, u, die jaren van uw leven heeft opgeofferd om de vrouw te vinden, die mij tien jaar lang door de wereld heeft gejaagd, zonder dat ik ook maar een spoor van haar ontdekte. U, die haar vriend was, dien zij vertrouwde, u was ook de eenige die mij indertijd het bericht en de bewijzen bracht voordat zij geheel uit mijn bereik verdwenen was, dat het arme, kleine kind gestorven is. Als ik dat alles overdenk, Don José, dan word ik door zoo'n diepen afschuw voor mezelf aangegrepen, dat ik geloof dat ik waanzinnig word. U moet het mij echter vergeven, dat ik nu, vlak voor de ontkenning,

... Maar sinds die duitsche officier probeert haar hoofdje op hol te brengen.

bang ben, dat wij ons weer vergissen, en dat ik een beetje zenuwachtig ben, en u, inplaats van u dankbaar te zijn, door mijn wantrouwen krenk. Ik wil u echter het grootste bewijs van mijn vertrouwen geven dat ik u vermag te geven: ik machtig u, op ons feest met Isabella te spreken en haar hand te vragen, precies zóó, alsof u uw opdracht al goed ten uitvoer hadt gebracht."

Don José's oogen begonnen triomfeerend te schitteren. „En wanneer Donna Isabella mij afwijst, Conde?"

Verbaasd keek Don Miguel zijn vriend aan. „Ik dacht dat u zeker van uw zaak was? U heeft steeds tegen mij beweerd, dat Isabella van u hield!"

„Maar natuurlijk, beste Conde, ik heb het ook altijd geloofd. Maar sinds die duitsche officier hier probeert haar d'r hoofdje op hol te brengen, ben ik onzeker van mezelf geworden. Ik ben ook niet meer een van de jongsten, en daar men nooit kan weten wat er al zoo in zoo'n kinderhoofdje omgaat, ben ik bang, dat Isabella wel eens op dien jongen windbuil verliefd kon raken."

„Nu, dat de graaf een windbuil is, heb ik nog nooit bemerkt. Maar wees maar niet bezorgd, Tamagno. U heeft mijn woord, en Isabella zal zich, zelfs wanneer een vluchtige belangstelling voor dien duitschen officier haar hart mocht hebben ontvlamd, toch wel zonder te weerstreven naar het oordeel van haar vader schicken."

„Ik zou u dringend willen vragen, beste Conde, in geen enkel opzicht dwang op Isabella te willen uitoefenen. Zij moet zich geheel vrijwillig aan mij geven, gedreven door de innigste neiging van haar hart. Ik ben veel te ijdel, om niet te verlangen dat ik om mijnszels wille genomen word."

De Conde klopte den toekomstigen schoonzoon vriendelijk op zijn schouder. „U is veel te bescheiden,

Don José. Een man als u, kan heusch wel het hart van een jong meisje doen ontvlammen, en bovendien weet ik, dat Isabella ook altijd met u gedweept heeft."

Don José maakte een buiging. Een lichte ironie weerspiegelde zich op zijn gelaat. Terwijl hij den Conde de hand ten afscheid gaf, vroeg hij met een vreemden, loerenden blik: „U staat dus op het feest, Conde?"

„Maar natuurlijk, waarde Don José. Wij moeten toch den dag van uw verloving vieren! Zie de zaak toch niet zoo somber in. Het feest moet plaats vinden. Voor niets ter wereld zou ik het opgeven, want dit feest, dat voel ik, zal mij eindelijk zekerheid brengen."

De deur viel achter Don José in het slot. Een oogenblik stond de bleke Spanjaard onbeweeglijk in de voorzaal. Hij bemerkte niet eens, dat de bediende hem zijn jas over zijn schouder legde. Geheel mechanisch liep hij de trap af.

„Hij is eigenwijs, de Conde," dacht hij bij zichzelf, „en wantrouwend bovendien. Dat is gevaarlijk. Hij denkt zijn wantrouwen voor zichzelf te kunnen verbergen en het ten opzichte van mij weer te kunnen goedmaken, doordat hij mij Isabella tot vrouw geeft. Isabella moet de mijne zijn, voordat hij weet of het roode masker de gezochte is of niet. Al ben ik er ook heel zeker van dat de vrouw, die ik eens bemind en daarna gehaat heb, in mij nooit iets anders gezien heeft dan den trouwen en toegewijden vriend, de grond is mij hier toch door dien vervloekten zigeunerboef onzekerder geworden dan ik dacht."

De vestibule van het huis betredend, bleef hij plotseling staan, want lachend, stralend, gelukkig, haar armen vol rozen, kwam Isabella hem tegemoet.

„Hu, ik ben bang voor u, Don José," zei ze lachend tegen hem. „Wat ziet u er somber en boos uit!"

Hij lachte en kuste haar hand.

„Waar kom je vandaan, kleine Isa?"

Nu, dat paste nu heelemaal niet bij de groote, flinke gestalte van Isabella, die trotsch, als een jonge koningin, voor hem stond.

„Van den „Roode Burcht", Don José! Het was hemelsch! U weet toch wel, dat de „Roode Burcht" geluk brengt!? Maar dat vertel ik u later wel eens, nu moet ik eerst naar Vader!"

En Don José toelachend, ijde zij bijna zwevend de marmeren trap op.

Somber keek Don José haar na. „De „Roode Burcht" die het geluk brengt," mompelde hij, „maar mij heeft hij slechts ongeluk gebracht. Op zijn tinnen rust een vloek."

Toen liep hij, met zijn hoed in zijn oogen gedrukt, op zijn rijtuig toe. En terwijl hij in het geheel niet op zijn gemak aan Isabella dacht, troostte hij zich steeds weer met de gedachte: „Ik heb het woord van den Conde! Dien zal en moet zij gehoorzamen. Als zij het niet doet, dan zijn er nog steeds middelen en wegen om haar te dwingen."

Met gloeiende wangen en schitterende oogen stormde Isabella de kamer van haar vader binnen, die met moeite uit zijn stoel met de hooge leuning opstond, waarin hij peinzend voor zijn bureau gezeten had. Verwonderd keek hij zijn kind aan, dat lachend alle rozen voor hem neerwierp en juichend uitriep: „Padre, Padre, nu heb ik het geluk van den „Roode Burcht" meegebracht! Uw Isa is nu verloofd, Padre, zij is verloofd!"

De Conde streek over het gloeiend gezicht van zijn kind. Zou Don José haar nu reeds, terwijl hij haar maar even beneden gezien had, gevraagd hebben? Maar neen, had zij niet van den „Roode Burcht" gesproken? Hij schoof Isabella een beetje van zich af, en keek haar onderzoekend in haar stralend, jong gezichtje. „Wat beteekent dat?" vroeg hij bijna streng. „Ach Padre, ik houd zooveel van hem," jubelde Isabella.

„Van wien houdt je? Van Don José? Heb je hem zoeven gezien?"

„Don José!" Nu was het Isabella die een eindje achteruit ging. Toen echter begon zij te lachen, haar zilveren, helderen lach. „Maar Padre, hij zou bijna mijn vader kunnen zijn! Neen, neen, van hem houd ik niet!"

Met vasten greep omklemde de Conde de hand van zijn kind. „Maak geen gekheid, Isabella! Van wien hou je, als het niet van Don José is, die reeds mijn woord heeft?"

De oogen van het jonge meisje openden zich heel wijd, als was zij geschrokken. „Hij heeft uw woord, — Padre? Hij? Don José? Zonder mij iets te vragen?"

„Je weet, dat de ouders hier over het wel en wee van hun kinderen beslissen. Zij weten het best, wat goed voor hen is. Je zult met Don José zeer, zeer gelukkig zijn."

(Wordt vervolgd)

PANDER & ZONEN

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

NIEUWE COLLECTIE

VITRAGE

DEGELIJK

IN ALLE
PRIJZEN

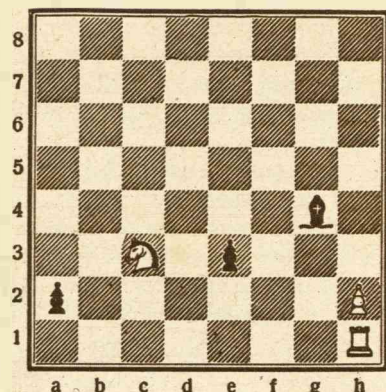
STALEN FRANCO

Schaken.

No. 16. RAADSEL.

Auteur: G. HUME („F. v. A.”)

Zwart 3 stukken

Wit 3 stukken

Waar moeten beide koningen staan, opdat wit in 1 zet mat geven kan??

De oplossing v. probleem no. 15 geven we den volgenden keer. 't Schijnt voor onze oplossers een „nootje” te zijn, dat niet gemakkelijk te kraken is — gezien tenminste de zeer weinige toegesonden oplossingen. Wie zendt ons nog zijn oplossing en toont daarmee zijn kunnen? 't Nevenstaand „aardigheidje” is ook niet voor de poes. Probeer U het eens en vergeet vooral niet mij van Uw „vinding” kond te doen.

Goede oplossingen zonden ons nog:

Rev. J. Schipper,

Cath. Priester te Gun-

takal, Br. Indië (no. 10 en 11), C. de Leeuw (no. 13), H. J. Midde, 's-Gravenhage (no. 13 en 14), E. de Korte, Kortgene (no. 14 en 13; zendt U a.u.b. even de volledige matvoering met alle varianten. Plaatsing in het Paasnummer kunnen we U natuurlijk niet garanderen), G. A. Vugts, Someren, E. de K., C. d. L. en H. J. M. gaven van probl. no. 13 (auteur G. Frijlink) behalve de auteursoplossing nog enkele nevenoplossingen aan.

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrikstraat 37, Delft.

Zij: „Het wordt nu toch waarlijk tijd, dat onze Luus eens aan trouwen gaat denken!”

Hij: „Och laat ze nog maar wat wachten, totdat de ware Jozef komt.”

Zij: „Dat is toch niet nodig? Dat heb ik ook niet gedaan!”

A: „Ik wou dat ik dood was!”

B: „Waarom? Kun je haar niet trouwen — of heb je het gedaan?”

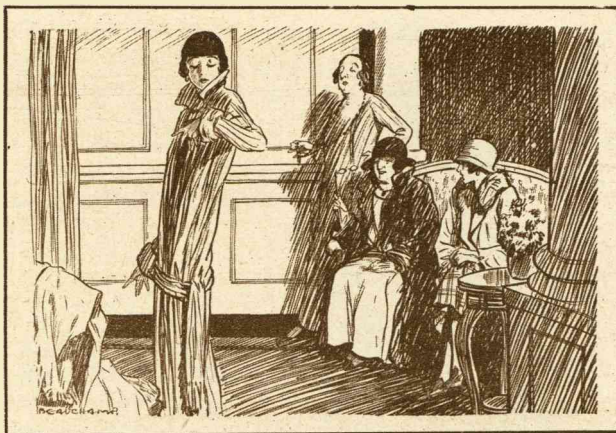

„Dit stuk kant is veertig jaar oud, lieve.”

„Hoe snoezig! — Heb je het zelf gemaakt?”

„Lieve help, wat ziet die vrouw er vreeselijk vrouwelijk uit!”

Gezette dame: „Kunt U dit costuum voor me laten veranderen?”

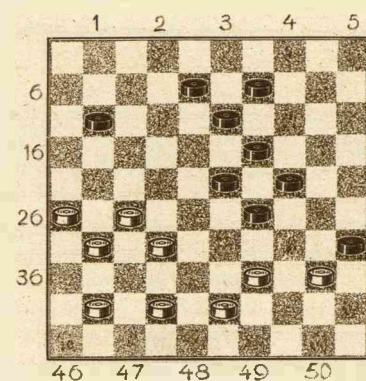
Costumière: „Het veranderen, mevrouw! Mijn klanten hebben altijd hun figuur voor mijn creaties veranderd.”

Dammen.

Eene bloemlezing uit het internationale dammen.

GABRIEL DENTROUX, Lyon (Frankrijk).

No. 40.

Gabriel Dentrout behoort tot de beste en meest productieve auteurs van Frankrijk.

In deze fraaie positie uit eene door hem gespeelde partij, wist hij op eene verbluffende manier te winnen. Zwart liet zich hier verleiden tot het spelen van 30—35. Oogenschiijnlijk niet slecht, voert deze zet zwart toch ten verderve, zooals uit het spelverloop blijkt. Wit speelde nu 39—33, zwart is verplicht „ineerslag” te nemen

door 29×36. Vervolgens wit 32—28 (zwart 21×23 weer gedwongen), en 26×6, hierdoor een tempo winnende, die gelegenheid geeft de partij op eene zeer onverwachte wijze te beëindigen. Zwart kan thans op 2 plaatsen slaan; welke schijf zwart het eerst neemt is onverschillig, de uitslag is toch dezelfde. Daarna wit de tempo 6—1!!; zwart slaat weer (36×27 of 35×44) en nu wit 1—29!!! Een schitterend slot!

Hoe zwart nu ook speelt, wit wint steeds! Men spele het maar eens na! Een echt typeerend Fransch geestigheidje. v. D.

„Wat zei je vrouw toen je zoo laat thuiskwam?”

„Ik ben niet getrouwd!”

„Waarom ga je dan zoo laat naar huis?”

Hij: „Je ziet er lief uit vanavond, Ellie.”

Zij: „Je moet me niet zoo vleien!”

Hij: „Nee heusch, ik vlei niet. Ik had je bijna niet herkend!”

Man (tot barbier): „Knip mijn haar alsjeblieft niet zoo kort. De menschen zouden me voor een vrouw houden!”

Auteur: „Heb je mijn boek al gelezen?”

Vriend: „Ja, maar ik voel me nu al weer wat beter!”

VOOR DE JEUGD

EEN TROUWE VRIENDSCHAP.

Jantje en Jannetje waren een boertje en boerinnetje, maar beiden nog héél, heel klein; Jantje was vijf en Jannetje vier jaar. Jantje woonde in de boerenhoeve links en zijn Vader „zat er goed bij”, zeiden de menschen op het dorp en Jannettes Vader, nu: „die kon het ook wel stellen!”

Op een goeden ochtend in September, een prachtige herfstdag, kwam Jannetje plotseling de deur uitgestoven en keek eens rond naar haar vriend, die zich op dit uur anders al lang verraden had en zijzelve wandelde dus maar vast het erf op. En jawel hoor: trotsch als een pauw, stapte Jantje daar in zijn nieuw, blauw-lakensch pakje, heel manhaftig met de handen in de zakken en toen zijn vriendin vlak bij was, haalde hij de rechterhand er uit, met een ruk en zei: „Daar!”.... terwijl hij haar een blozenden appel overreikte.

Samen stapten ze toen den boomgaard in, daar gingen ze om het hardst gooien met een paar afgevalen vruchten. Jan kon het natuurlijk veel beter, maar die was immers ook een jongen! Hij zou het Jannetje maar niet kwalijk nemen en, ooh heden... bij een overmatige poging om het nu toch eens heel mooi te doen, verloor Jannetje het evenwicht en rolde in het gras, schaterend om de vreemde tuimeling die zij maakte!

'sNachts droomde Jan van Jannetje en omgekeerd en altijd waren de kinderen of wezenlijk, of in gedachten met elkaar bezig.

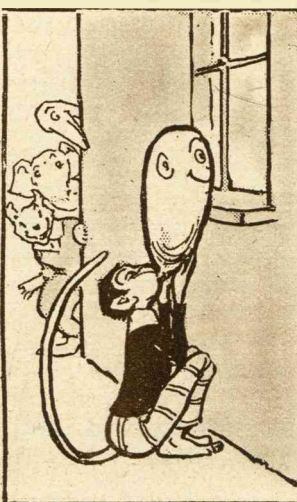
Zoo groeiden ze samen op en toen Jan acht en Jannetje zeven was, gingen ze natuurlijk ook naar school, al zaten ze dan ook niet in dezelfde klasse, Jan gaf zijn vriendin menige wijze les, want hij was een „bol” beweerde zijn vader.

Het was nu midden in den zomer en het hooi was binnen. De kinderen stonden voor de weide, waar de koeien graasden. Hij sprong op den draaiboom en reed te paard. Grappig, — zie je wel: — daar in het water reed hij nog eens! Jannetje boog zich nu ook voorover in 't slootje en beide kinderen wuifden elkaar toe in het water.

Plons... een angstkreet, en in stomme angst zag Jantje op het klotsende water. Hij wierp zich op de knieën, stak de armen uit vatte Jannetje bij haar Jurkje en trok en trok...

Ook de maaiers op den polderweg hadden den angstkreet gehoord en waren naderbij gesprongen. En toen Jannetje eindelijk boven kwam, sijpelde en droppelde het water in stralen van haar vlechtjes af en ze hijgde en snakte om wat lucht.

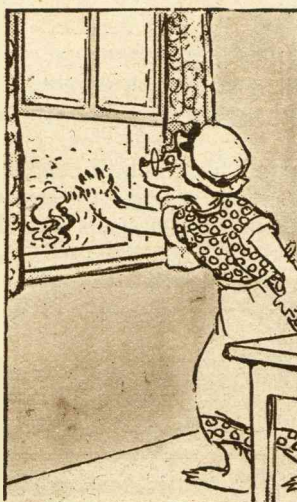
SJIMPIE HAALT WEER EEN GRAP UIT.

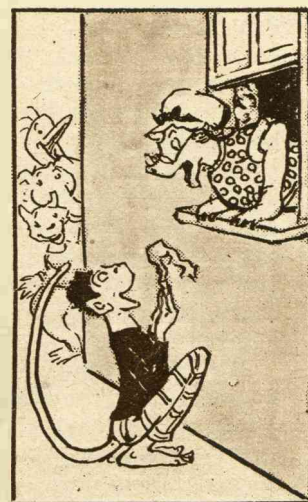
1. „Wat zal de oude keukenmeid schrikken,” zei Sjimpie, terwijl hij een gummi blazer met een gezicht er op geschilderd, opblies onder het keukenraam. „Ha, ha, wat zal ze schrikken,” „Hooger, Sjimpie,” riep Jumbo, die met Bruin en Kees Langpoot om den hoek stond te kijken.

2. De keukenmeid was druk bezig met het maken van deeg voor een taart, toen ze opeens door het keukenraam een lachend gezicht zag gluren. „Wat is dat voor een vervelend kind, dat mij daar zoo idioot uitlacht?” zei ze. „Ik heb veel zin om ze een draai om de ooren te geven!”

3. Toen het gezicht weigerde weg te gaan, deed Marie plotseling het raam open en gaf het gelaat een stomp... Er klonk een harde knal en... weg was net.

4. De keukenmeid was ten eerste verbaasd en begreep niet wat het was. Ze keek uit het raam en zag Sjimpie zitten met den kapotten blaas. „O, ben jij het? Dan heb je je verdiende loon!”

Jantje kon het niet langer aanzien; hij liep schreiend naar huis. Den volgenden dag stond hij met de handen in de zakken vóór het hek der hoeve en hij durfde niet binnentreden. Want Jannettes Moeder had den vorigen dag geweend en hij was bang van groote menschen die huilen! Gelukkig kwam de meid daar net aan en die zei, dat het nog al ging met Jannetje, dat zij alleen wat hoofdpijn had, maar dat het wel schikken zou!

's Middags volgde hetzelfde antwoord, maar 's avonds was het slimmer... en den anderen dag nog erger. Hij durfde nu niet meer voorbij de hoeve komen, want hij had ook den dokter zien komen, een deftigen heer uit de stad, met een geleerd en hoogst ernstig gezicht. Met zijn ziele onder den arm slenterde hij dus maar den polder in, de oogen strak op den grond gericht, natuurlijk de handen in de zakken en af en toe eens een steentje voortschoppend. Maar vóór hij het zelf wist, stond hij weer voor het hek der hoeve. Jannettes Moeder naderde. Hij durfde niet opzien, raapte een takje op en trok den schors er af. Maar Moeder nam hem bij de hand en hij volgde mee den trap op, naar Jannetje's kamertje.

Bedeest bleef hij staan. Ja, hij wist wel dat zij ziek was, maar dat zij toch zóó bleek zou zien, dat had hij niet gedacht!

Jannetje's oogen waren toe, maar opeens opende zij ze. De Moeder naderde, nam een doek van tafel en droogde daarmee de zweetdruppels af, die parelden op het voorhoofd der kleine zieke. Jannetje zag haar vriendje aan en poogde te glimlachen, maar spreken kon zij niet! Ze stak hem alleen haar handje toe en dat drukte hij teeder. En stilzwijgend stond hij daar, totdat Moeder hem eindelijk waarschuwde, dat hij nu weg moest gaan.

Een paar dagen later was Jannetje dood! Jantje's ouders hadden de kleine nog gezien, zooals zij daar met gevouwen handjes ter neer lag, en toen zijn Moeder hem daarvan vertelde, had Jantje zich dichter tegen haar aangedrongen en den hoek van haar voorschoot gegrepen... want, ofschoon hij een jongen was, had hij hardop gesnikt, met het hoo'd in Moeders armen.

Zijn Moeder bleef toch immers zijn beste vriendin, waar hij hulp en troost zocht bij ieder leed en die hem begreep, ook al wist hijzelf niet recht, wat hem scheelde.

En vurig en lang bad hij dien avond in zijn bedje, dat hij die beste vriendin ten minste lang behouden mocht.

BLADVULLING.

Vraag: Waarom zijn tanden gelijk aan werkwoorden?

Antwoord: Ze zijn regelmatig, of onregelmatig, of defectief.

OOM TOM.